

AVE MARIA

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,
LEMONT, ILLINOIS**

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

□

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

□

Management —

**Upravištvo
AVE MARIA
P. O. Box 608,
Lemont, Ill.
Telephone: Lemont 494**

□

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRZENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RAI
ŠTUDIRALI, PA IMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM STUDENTOM.

AVE MARIA

Oktobrova štev. 1940—

—Letnik XXXII.

VELESOVSKA MARIJA

(Legenda)

Nekoč je prišel v Velesovo potepuh in medtem, ko so drugi molili in peli, oprezoval, kako bi zlatnino in srebrnino izmaknil. Pa je opazil, da v oknu pri Mariji za velikim oltarjem ni mreže. In je zrasel v njem sklep.

Že na drugo plat se je obračala noč, ko je zlezal tat skozi okno k Mariji. In pri Mariji se ni nič obotavljal, nič premišljeval: pred prestolom rožnovenske Kraljice je s čevljem sunil v šipo, da se je razletela in da je mogel začeti nesrečni posel. Snel je sveti Devici in njenemu ljubemu Sinu zlati kroni, iz ušes iztrgal Mariji zlate uhane, vzel ji srebrni rožni venec z roke in pobral vso zlatnino in srebrnino, kar so jo nanesli romarji rožnovenski Kraljici v zahvalo. Potem pa je hotel oditi.

A samo enkrat se je prestopil in nič več. Kot mrtve so mu postale noge, stal je lahko, a hoditi ni mogel. In je poskusil, če more gibati z rokami, a tudi z rokami ni mogel, nevidna sila mu jih je priklenila k telesu. In glave obrniti ni mogel in tudi v prsu je bil ves trd. Kot štor v gozdu je stal pred prestolom Marije velesovske in premišljeval, kaj naj bi še poskusil, da bi ušel. Toda nobene pametne misli ni mogel dobiti. Le znova je skušal na kak način premakniti roke in noge, a vedno znova je bil razočaran; ni šlo z nogami in ni šlo z rokami. Stal je tam pred prestolom Matere božje in se revež tresel ter brez uspeha poskušal zbežati, pa klel je in grdo gledal presveto Gospo:

Hrastov štor ji je za prestol, v naročje se ji Sin privija, dolgi lasje so razmršeni okoli

obrazu, ušesa so brez zlatih uhanov in glava brez krone in roka brez rožnega venca, prestol je brez okrasja in šipa pred njim je razbita. Marijin obraz je lep in mil, a očitajoč, in žalostno je obličje njenega ljubega Sina.

Ob pogledu na sveto Devico se je tatu zbudila vest. Skesal se je svoje pregrehe. In nato je znova poskusil gibati z nogami, rokami — in glej, desna roka se giblje, kot prej se upogne v komolcu in iztegne v rami in prsti so gibljivi. Ves vesel tat z desnico spet okrona presveto Devico in njenega ljubega Sina, ki se ji v naročje privija; spet vrne nebeški Gospe srebrni rožni venec na roko in s težavo ji pripne zlate uhane v ušesa ter ji popravi lase pa povrne tudi vso drugo zlatnino in srebrnino in se svoje pregrehe znova skesa.

V zvoniku je zazvonilo dan prav tisti hip. Prelepo je brnel zvon svoj jutranji pozdrav Mariji, tatu je ganilo v srce in po dolgem času je spet kot некоč Gabriel v Nazaretu pozdravil Marijo, ki si je tudi v Velesovem izvolila svoj dom. S solzami v očeh je gledal nebeško Gospo:

Hrastov štor ji je za prestol, v naročje se ji Sin privija, zlati kroni imata na glavah in Marija zlate uhane v ušesih in srebrn rožni venec na roki. Njen obraz je lep, da mu jemlje vid, in mil, da ga gane do solz, in prizanesljivo je obličje njenega Sina. Marija pa ima brazgotino na čelu in razbita je šipa pred njenim prestolom.

Tat je znova odpuščenja poprosil in sklenil, da se bo poboljšal in da bo povrnil vsem, ki jim

je naredil kaj škode. In znova je poskusil noge pa levo roko — in glej, lahko jih je pregibal. Hvaležno je pogledal presveto Devico in njene-ga ljubega Sina in brž tiho odšel skoz okno — le kako naj bi drugače?!

Kmalu nato je prišla varuhinja, da bi sve-tilki pred Materjo božjo novega olja prilila, in vsa prestrašena opazila razbito šipo in odprto okno. A še tisti dan je prišel neznanec, povrnil škodo za razbito šipo in namaknil še za olje, ki naj zgori pred nebeško Gospo. In tudi svojo zgodbo je povedal in se potem v resnici spre-menil

*

V Velesovem že od nekdaj ni bilo navade, da bi ob hudi uri zvonilo. Menda je nekoč Ma-rija ob hudi uri obljubila Velesovcem svojo po-moč in potem se jim ni zdelo lepo, da bi jo z zvonjenjem spominjali na njeno obljubo, ko jim je vedno zvesta ostala.

Le redko redko je v Velesovem toča pobila, povodenj grozila, suša ali kaka druga uima pre-tila, ker je pač Marija varovala pred hudo uro in sušo in sploh vsako nesrečo, telesno in dušno, svoje ljudi.

Tisto leto je žito in sadje in sploh vse po-sebno lepo kazalo: rž je bila večja kot najdalj-ši Velesovec — in Velesovci takrat niso bili majhni ljudje, saj veste, da so še tudi danes dol-gi — in imela je klasje za ped in pol; pšenica je zrasla kot rž druga leta in je imela dobro ped dolgo klasje; prav tak je bil ječmen in oves nič slabši — že o svetem Vidu je kazal latje; v pro-su se je že o svetem Primožu lahko vrana skrila, ko se druga leta še vrabec ne more; zelje je že o svetem Petru zavijalo in v zelnikih je bilo v tem času obiranja, kot ga ni vselej o Velikem Šmarnu; sadje je bilo polno, da so morali vsa-ko vejo posebej podpreti, ker bi se jim sicer vse polomilo, saj so bila jabolka že o kresu debela skoraj kot druge krati jeseni, in češplje so bile debele kot pest; celo borovnice so več obrodile in so bile tisto leto debele kot češnje. Vse je kazalo kot še nikoli.

Tretji dan po svetem Petru, ko je že ječ-men dozorel in se je rž že belila in je pšenica že odcvetela, pa je popoldne nenadoma postalo temno: črni oblaki so zakrili sonce in prevlekli nebo; blisk na blisk je švigal iz njih in se cepil na sto koncev in več, tresk je tresku sledil in

grmelo je, kot bi bil sodni dan. Ljudje so vsi prestrašeni pometali srpe in motike pa kose in drugo orodje v žito ter zbežali domov. Gospo-dinje so na ognjiščih zažigale žegnane leskove šibe, gospodarji so škropili okrog oglov z bla-goslovljeno vodo, drugi so se zaprli v hiše, se preplašeni stiskali okrog peči in molili, da bi jih Bog obvaroval pred hudo uro in jim ohranil žito za kašče, in prosili tudi za vse tiste, ki ob tisti strašni uri niso našli zavetja, saj je bilo zunaj hudo, da bi človek še psa ne nagnal izpod strehe.

Čimdalje bolj se je bliskalo, čimdalje huje je treskalo in tam daleč nekje je že vršalo in grozilo, da pride toča vsak čas in da uniči vse, da stolče v tla že skoraj zrelo rž in odcvetelo pšenico in ves žitō, ki je tako lepo kazalo, in da oklesti sadje vsaj za pet let.

In v tej strašni stiski se je spomnil velesov-ski mežnar zvonov in je šel zvonit. Toda v Ve-lesovem že od nekdaj ni bilo navade, da bi ob hudi uri zvonilo, in mežnar zato ni vedel, kako naj zvoní — pa je začel kar z malim.

Zvonil je mežnar z malim, zvonil in zvonil, začudeni so poslušali Velesovci, saj v Veleso-vem že od nekdaj ob hudi uri niso zvonili, begali so se v molitvi in ugibali, kaj naj zvonjenje po-meni. A mežnar je zvonil in zvonil in čim dalj je zvonil, tem bolj je nebo postajalo črno, tem gosteje se je bliskalo, tem huje je treskalo, tem bliže je prihajalo vršanje in grozilo, da uniči vse, kar so Velesovci v trudu in znoju sejali in jim je Bog blagoslovil, da je raslo, cvetelo, zo-relo.

Bolj in bolj je postajalo strašno in mežnar je potegnil še za srednji zvon. Komaj so ujeli Velesovci njegov glas med grmenjem, a ujeli so ga in bili še bolj začudeni. Begali so se v mo-litvi in se motili pa ugibali, kaj bi bilo. Ognja ni, ker kadar je ogenj, drugače zvoni. Smrti ni, ker ob smrti drugače zvoni in mrličem ob dru-gem času. A tudi pogreb ni, saj v fari ni nobe-den umrl. Za mašo ne zvoni, ker je poldne. In petek ni, da bi zvonilo v spomin na Gospodovo smrt. Le kaj torej zvoni?

A čim dalj je zvonilo, tem bolj se je bliska-lo, tem huje je treskalo, tem bliže je prihajalo vršanje in grozilo, da uniči vse: polne jablane in lepo žito. Iz gora se je slišalo divjanje vi-harja in pretilo, da razdene še tisto, kar bi toča pustila.

Ves prestrašen je mežnar pustil srednji zvon in je potegnil za vrv velikega. Komaj je kembelj udaril ob zvon, je treščilo, da je mežnar od strahu izpustil vrvi, se zgrudil na kolena in videl, kako je skoz okno priletela strela v cerkev in kako se je v cerkvi cepila na sto koncev in več in letela od velikega oltarja do kora mimo stranskih oltarjev do krivih klopi in spet nazaj. In ob sebi na kora, kjer je prej zvonil in zdaj klečal, je zagledal Marijo, prav tako, kot je njen kip v velikem oltarju pod podobo, ki na njej Gabriel Devici Sina oznanja.

“Marija!” se je mežnar prestrašen naslonil še s komolci na tla in si ni upal pogledati nebeške Gospe in njenega Sina.

“Ni mi všeč, da zvoniš. Zvesta sem svoji obljudi in ni treba, da me nanjo spominjaš. Ti je morda kdaj toča pobila ali povodenj grozila ali te kaka druga nesreča zadela?! Če se to tvoje zvonjenje ob hudem vremenu še kdaj ponovi, bodo strele razrušile tole zidovje v prah in pepel in stopile zvonove, da bo od vsega ostala le groblja, in toča bo stolkla v zemljo vso letino in vihar bo razdejal vaše domove.”

“Odpusti, o Bog in Marija!” je dejal mežnar in videl, kako se je vseh sto in več ognjenih koncev združilo v strela, ki je odletela skozi okno in se zapodila v zemljo. Mežnar pa je vstal, šel s kora v cerkev, pokleknil in molil.

Začudeni so bili Velesovci, ko so zaslišali jek velikega zvona. In čim dalje se je širil njegov glas, tem bliže je prihajalo vršanje, tem bolj se je bliskalo in tem huje je treskalo. In mnogi so videli, kako je strela skozi okno udarila v cerkev. Brž so se zbrali ljudje in hiteli s škafi, da v cerkvi požar zaduše; a komaj so prvi do cerkve prišli, je strela priletela skozi okno iz cerkve in se pred njimi zapodila v tla. In nikomur od njih se ni nič zgodilo. Zatem so pa kot na povelje ponehali bliski, konec je bilo grmenja, razgubilo se je vršanje, odpodil se je vihar, razpršili so se črni oblaki, posvetilo je sonce, pokazala se je mavrica in postalo je lepo, da so ljudje kar gledali in strmeli.

Šele mežnar jih je predramil. Prišel je iz cerkve in jim povedal, kaj se mu je zgodilo. In ko je končal, so šli vsi Velesovci v cerkev Marijo častit pa hvalit in molit njenega ljubega Sina.

In tisto leto je bila v Velesovem letina kot še nikoli.

Od takrat pa v Velesovem ob hudi uri spet nič več ne zvonil, saj Marija z Jezuškom bedi in varuje pred hudo uro, pa tudi pred sušo in vsako drugo nesrečo, telesno in zlasti še dušno, ljudi, ki so njej in njenemu Sinu zvesti.

Starka je skončala. Kako so se ji svetile oči! Zdaj je zmolila zdravamarijo “Mariji z Jezuškom, rožnovenski Kraljici Predkloštom, ki že sedemsto let v Velesovem kraljuje, na čast” in nato so zapeli še tisto staro velesovsko: “O Marija, vredna vse časti . . .”

Potem pa je postalo starkino oko spet brez izraza, kot nekako mrtvo . . .

V. Zorman.

PISMO O ŽIVLJENJU

Pravijo, da je naše življenje podobno reki. Tam v solnčni gori izpod sivih skal privre na dan studenec. Ob njem cveto rdeči korčki in v tihih večerih prihajajo k njemu srne vodo pit. Skrivnost je ta izvirek. Skrit je v grmovju, obdan s skalami. Pravljichen je. Gorske vile, vedno mlade deklice, katerim nihče ne pozna očeta in se ne smejo ne močiti, ne roditi, si ob njem češejo lase, prepevajo pesmi in igrajo kolo. Vabljev je. Pastir in planšar pijeta iz njega, žejni planinski kosci se ustavljajo ob njem. Globoko se vtisne človeku v spomin podoba tihotnega vrelca in še pozno v letih se ga domisli. “Studenček pod skalo, kako si vabljev in v svoji krasoti, kako ljubezniv. Midva sva si stara prijateljca že, ko da sem za dnevom obiskaval te.”

Iz studenca zraste potok. Ob njem postavljajo otroci mlinčke in fužine, njegovi valčki nosijo papirnate barke, pod njegovimi kamni iščejo dečki rakov in postrvi in v njegovi vodi dekleta perejo prepevajoč pesmi.

Lepa, poskočna, živa je pesem, ki jo prepevajo valovi potoka in človeku se zdi, da v njej poslušča cvenk cekinov, ki jih šteje gorski mož, kosmat in bradat in še bogat povrh. — Zgodi se pa včasih, da potok naraste. Ko se joka sneg ob gorskih slemenih, ko se utrga oblak v gori, takrat potok vzkipi, naraste, buči, besni, trga bregove, podira mostove, lomi jezove ter neu-

gnano in divje dere v dolino, da pred njim trepetajo sočne vrbe in se tresejo celo grčavi hrasti. Iz mirnega potoka je nastal divji hudournik.

Potok naraste v reko, ki tekoč po dolini goni mlinska kolesa, vrti stroje v fabrikah in nosi čolne in ladje. Trudna postane ta reka, počasi leze in njeni valovi so motni. Komaj čaka, da pride do izliva, kjer jo sprejme morje v svojo neskončnost in kjer se oddahne od težke poti. Tu šele pozabi na črne fabrike, zaprašene mline, umazana mesta, skrite vasi in celo na planine, kjer je njen pravi dom tam pod skalo sredi rož in vil.

Bratje, sestre! Kaj ni res naše življenje podobno reki? V zibki začenja svojo pot. Vile rojenice mu popevajo jutranjo popevko, skrivnostni pajčolan ga zastira. Potoku je podobno naše življenje v mladostnih letih. Vse je prepletano z domišljijo, polno življenja in moči. Pridejo pa leta, ko postane mlado življenje hudournik. V osrčju se zgane, v nepremišljenosti se utrga oblak: življenje včasih plane čez bregove zakonov ter podira jezove in mostove, ki jih je zgradila vzgoja. Šele polagoma se v letih umiri. Počasi teče in utrujeno komaj čaka, da mu zvon iz lin zapoje pesem uspavanko in se izlije v morje večnosti, kjer je varno pred zablodami.

Tako je naše življenje. Da srečno dokonča svoj tek, potrebuje bregov in jezov zlasti v letih hudourne mladosti. Gorje mu, kdor življenju namenoma ruši bregove in podira mostove! S prodrom obsejane njive in s peskom in blatom posuti travniki mu bodo v kazen. Žal, da je v naših dneh veliko razdiralcev in rušilcev mladostne sreče.

Javnost jo podira: v dušljivo močvarno plehkkih, nizkotnih romanov, kinov, opolzkih zabav, pohotnih namigavanj vabi ta zločesta roka mladostni tek življenja. Tam se življenje umaže, postara. Nič čudnega, če imamo vedno več mladih starcev.

Slaba družina podira jezove lastnim otrokom. Živijo na svetu matere, ki so postale roditeljice po sili. Lastnim otrokom z zgledom in besedo kradejo mladostno cvetje in petje in jih z obema rokama porivajo v blato, ker so jim v nadlego in breme. Brezvestni očetje iščejo le cvenka in imajo lastne otroke za pse, ki jim lo-

vijo in zbirajo zlati plen. Kaj čuda, če je v takih družinah doma prepir, jeza, teman obup in če iz takih domov rastejo nesrečni otroci!

Brezverna mladina sama sebi žaga mostove in brezskrbno skače po nalomljeni brvi čez deroči potok. Lepota in dota, okraski in laski, en hip in en utrip — družijo življenja. Ne milost božja, ne čista srčna ljubezen, le lepa lička, težka mošnja, val krvi, to so početniki mnogih zakonov. Odtod toliko živih mrličev med nami.

Zakaj vsa ta žalost, te nesreče mladih ljudi, prepir v družinah, trpljenje prevaranih, polom vsega življenja? Ali ne mar zato, ker mnogo mladih ljudi nima vodnika, ki bi jim kazal pravo pot? Življenju dajmo pravo pot, ki peči mladosti trdno strugo!

* * *

Slišal sem praviti, da je hotel ljubljenec Gospodov, Janez, opisati skrivnosti rojstva in smrti človeške, kakor jih je gledal v prikazni. Pa je priletel izpod neba orel in mu pisalo iztrgal, ker človeku ni usojeno, da bi z odprtimi očmi gledal te globoke, grozopolne tajnosti. — Morda je ta dogodek izmišljen, vendar vsebuje polno globokih misli. Zibel in krsta, vhod človekov na svet in njegovo slovo od sveta, jutro in večer človeškega življenja sta si sorodna: nad obema leži skrivnostna tenčica večnosti.

Ob tem človeškem jutru, pravijo, da stoje vile rojenice in sojenice. Ko leži dete v zibeli, stopijo k njej tri nevidne žene. Resni so jim obrazi, vprašajoče njih oči. Postavijo se v vrsto in neslišno zapoje novorojenčku jutranjo pesem. O ta usodni rojstni dan!

Bil v temo črno kraj odet,
ko prišlo dete je na svet.
Na temnih krilih usodnih ptic
prišlo je troje rojenic.
In v dete vsaka upre oči,
otroku slednja govori:

“Iz dna prepadov in temin
si se rodil, nesreče sin.”

“Iz dvoje vzrastel si življenj,
prevar boš suženj in trpljenj.”

“Prinesel te je čisti klic
na krilih božjih perutnic.”

“Gorje, da beli dan si vzrl,
neznane smrti boš umrl.”

“S solzami kruh bo tvoj grenak,
zato bo zadnji sen sladak.”

“Življenje bo le bežen vzdih,
le večnosti te umiri dih.”

Ostale so pri njem do dne,
ko v zarji hribi zagore.

Ko prvi žar je v sobo pal,
življenje otrok je zaznal . . .
Le mati mrtva je, leži — —
vso dala zanj je srčno kri . . .
(Fr. Bevk.)

Tako opevajo pravljice jutro in večer življenja. Bridko je, bratje, ob večeru, ki sledi zapravljenemu dnevju. Strahoten je pogled na ure, ki so prešle in odnesle s seboj cvet, pobile sad in uničile zorna polja. Te ure, prijatelji, imenujemo hude ure in pred takimi navadno zvoni.

Da bi se obvarovali v življenju teh pogubonosnih ur, da ne bi nevihta strasti in toča nezgod pobila in uničila naših življenskih vinogradov — to je pomen tega pomenka, v katerem smo s spoštovanjem gledali na velike skrivnosti življenja in se učili o njih raje spoštljivo molčati, kot spoštljivo govoriti. Te prijateljske misli naj bi se ulile v zvon, ki bi takoj zabrnul in opomnil, kakor hitro bi grozila v našem življenju huda ura.

F. Terčelj.

POUČLJIVE ZGODBICE

Sv. Frančišek Saleški je šel z božje poti v Loretto in se je hotel po morju peljati z Ankone v Benetke. Našel je pa le eno ladjo, katero si je bila že najela imenitna gospa zase in za svoje obilno spremstvo, toda le s tem pogojem, da se nikdo drugi ne pelje. Ladjevodnik pa ni držal besede, marveč je sprejel mladega gospoda z njegovimi služabniki na ladjo. Ko gospa zagleda tujca se razsrđi in zapove poveljniku, naj ga takoj spravi z ladje. Mladi grof prosi z vso prijaznostjo, naj ga vendar pusti: saj bo s svojo malo prtljago in tremi služabniki rabil le malo prostora in zadovoljen bi bil z najslabšim prostorom. Gospodar in gospejno spremstvo podpira njegovo prošnjo; a gospa ostane trmoglava in svetnika zaničljivo zapodi z ladje in le malo je manjkalo, da ni v morje pometala njegovih

reči. Z navadno krotkostjo potrpi svetnik in tolaži jezne služabnike, češ, da se je treba v božjo voljo vdati; razlagal jim je tudi, da se reči, ki se zdijo tako slučajne, zgodijo po posebni odločbi božje previdnosti. "To-le morje," tako še pristavi, "je rado viharo in marsikdo odrine iz pristanišča, pa ne pride do zaželjenega cilaj." Ta njegova slutnja se uresniči. Nebo e bilo jasno, zrak miren, morje tiho, veter ugoden; vse je obetalo srečno potovanje. Pa kmalu po odhodu se vreme spremeni, grozovito hud vihar se vzdigne, ladje nikakor ne morejo nazaj pripraviti v zavetišče — potopi se pred svetnikovimi očmi in niti en človek ni rešen. Ta žalostni dogodek mu je potrdil prepričanje, da se je treba vselej prepustiti božji previdnosti. Čudi se nerazumljivi modrosti, usmiljenosti in pravičnosti božji.

* * *

Sv. Antonin, nadškof florentinski, ni trpel v cerkvi nikakih nesposobnosti in nobene nesramno nališpane ženske. Posnemal je v tem popolnoma sv. Krizostoma, ki je rekel nekoč taki ženski: "Po kaj prihajaš v cerkev? Plesat in kazat se, ali Boga prosit odpuščanja grehov? Kaj ti je treba tako dolgo lišpati se? . . . Tvoja oprava ni primerna za človeka, ki je berač pred Bogom."

* * *

Cesarjevič Ludovik Napoleon je padel v vojski v južni Afriki. Ravno preden so ga napadli sovražniki, ga je neki višji častnik svaril, da naj se umakne, naj beži, ker je nevarnost. Cesarevič odgovori: "O, le še deset minut ostanim tukaj, da popijemo kavo." Ni pa še minulo deset minut, ko jih napade sovražna tolpa; nekaj se jih je rešilo, cesarjeviča pa prebodejo sovražne sulice. Mater njegovo je ta nagla smrt tako užalostila, da je same žalosti prišla ob pamet. Vedno je ponavljala: "To je bila njegova velika napaka od otročjih let. Nikoli ni hotel iti zvečer ob določenem času spat, zjutraj pa ni hotel vstati. Vselej je prosil: 'O, le še deset minut'. In če je bil tako zaspan, da ni mogel govoriti, je pokazal svojih deset prstov, češ, da si želi še deset minut." — Kolika škoda, ako se zamudi pravi trenutek.

* * *

"Kako bom zveličan? O, kako bom popolnoma neučen dopadel Bogu in zaslužil večno

življenje?" Tako je zdihoval tesnosrčen in maloveren puščavnik. Kar se mu prikaže angel in ga povabi s seboj. Prideta v priprosto kočo. Revno oblečeno pa zadovoljno dekle je snažilo tlak revne sobane pojoč veselo pesem:

Iz ljubezni do Boga
Perem revna tla;
Iz te ljubezni vse storim
Ljubezni tej vse posvetim.

Nato prideta v krasno cerkev; sloveč govornik je oznanjal božjo besedo nešteti množici. Kakšen mož je imel govor, je spričevalo splošno navdušenje, solze in dobri sklepi mnogih poslušalcev. Po končani pridigi je šel govornik prav mimo naših potnikov in na vsem njegovem obnašanju se je bralo, kako ponosen je na svojo govorniško zmožnost. — Nato je vprašal angel puščavnika: "Kaj meniš, kateri izmed teh dveh — ona dekla ali ta pridigar — ima več zasluženja pred Bogom?" Puščavnik reče brez premisleka: "Gotovo pridigar." Angel pa mu odvrne: "Prijetelj, ti se zelo motiš. Bog presoja pred vsem človekov namen. To si zapiši v srce in po tem ravnaj."

* * *

Neki Indijanec zaide na lovu; pride do koč angleškega kmetovalca in ga prosi malo kruha. Ker ni dobil kruha, prosi dalje piva ali vsaj kupico vode. Anglež mu ni le vsega odrekel, marveč ga je celo oštel; imenoval ga je psa in ničvrednega človeka, ki se ga predrzne tako nadlegovati. — Čez nekaj mesecev se je pa ta angleški kmet zgubil na lovu; ves zapuščen je bil. Sila ga je primorala, da je iskal pri divjakih pomoči. Ponižno prosi enega izmed njih, naj ga pelje na pravo pot. Ta mu odgovori, da je že prepozno, a ponudi mu prenočišče v svoji koči, kar Anglež z veseljem sprejme. Divjak mu postreže s perutnino ter mu pripravi dobro ležišče. Zjutraj zgodaj ga zbudi, da bi ga peljal na pravo pot. Ko sta prišla na kraj gozda, vpraša divjak Angleža, če ga že ni videl poprej. Ta pogleda natančneje svojega vodnika in spozna divjaka, kateremu je pred nekaj meseci odrekel kupico vode. Ves osramočen spozna svoje nečloveško ravnanje, divjak pa mu vošči srečno pot. — "Ako je tvoj sovražnik lačen, daj mu jesti; ako je žejen, daj mu piti."

* * *

Mali tatek je vzel svojim sestricam več malenkosti. Oče ga jame prav pošteno s palico tepsti. Sinko je stokal in klical: "O, atek, saj sem vzel samo majhne reči, Vi me pa tako hudo kaznujete." "Prav zato te moram takoj kaznovati, da ne postaneš iz malega tatka velik tat." Oče je vedel, da pridejo bericem v roke tisti tatovi, ki odidejo očetovi šibi.

Uredil Fr. Martin.

STAREC MIHA

Nedelja je bila. Zgodilo se je, da je naš dobri paron Franceschi obhajal prav ta dan svoj god.

Fantje, tristo sodov vina imam tam v skladišču ob molu. Pojdite in navrtajte sod najboljšega, tisti refošk istrijski in pijte magari vse popoldne in tja v polnoč na svoje in moje zdravje. Poberite vse vam poznane in mislite si, da je vino vaše," nam je ukazal. Dober je bil paron Franceschi in poveljevati je znal!

V kantini smo se zbrali. S starcem Miho nas je bilo moških deset. Imeli smo s seboj prav toliko naših deklet, ki smo jih pobrali po gostilnah. Tudi Marjuči, šestnajstletna črnolaska, tožajka v kantini, se nam je pridružila. Bila je kot roža to dekle. Niti ene poteze ji še ni zarisalo življenje v obraz. Nikoli ni dovolila v kantini poljuba, kaj šele, da bi hodila z nami. Ta dan jo je pregovoril v veliko naše začudenje sam starec Miha, ki pa sicer nikakor ni maral za ženske. Pravzaprav on še ni imel toliko let, kot mu je kazal obraz. Vse njegovo telo je bilo, kot da je živel vsako leto dvakrat. Veliko je moral prestati v življenju.

Ko smo prišli v kantino, je stopil z Marjuči v kot. Na moje presenečenje jo je pogladil po laseh in rekel z glasom, ki sem ga težko razločil med splošnim hrupom.

"Ne boj se, hčerka! Danes bom jaz pri tebi!" Vrnil se je z njo v družbo.

"Poglejte, ali ne, lepo dekle, pa se ne brani mene, starca, Marjuči, Marjučka moja, kar lepo se me primi in pojdi z nami!"

"Glejte jo," je vzkliknila družba in se sme-

jala; kajti res se mu je pridružila. Samo Pepo, najmlajši fant med nami, je bil starcu nevoščljiv.

Hej, to je žarelo morje takrat, ko je koraikal Miha po obrežju z njo. Tudi zavriskal je tako na glas, da so resni dalmatinski mornarji pritekli na ladjin krov in se smejali. Italijani, delavci, so kričali:

“Ee, bella, bellissima, vrzi starca v morje in semkaj priteci!” Spogledala sta se in videl sem majhen nasmeh, ki mi je bil nerazložljiv.

Deset desk smo privlekli iz kotov skladišča, jih položili čez četveronožnike — miza je bila gotova. Privalili in navrtali smo refoškov sod, vino je bilo na mizi. Najstarejši je poveljeval omizju. Starec Miha je imel danes oboje. Napili smo najprej njemu in Marjuči. Vstal je Pepo in dvignil kupico visoko v zrak:

“Naj te živi Bog, Miha! Na stara leta si jo dobil, najlepše dekcle v tem mestu. Kako naj bi bil kdo izmed naše družbe vse življenje brez dekleta! Kako naj bi bil starec Miha, ta zlata duša, ki ga vsi ulični pobalini poznajo in tekajo za njim, da jim kupi datljev in mandolatov?”

Kaj bi ga silili, naj pije! Saj je pil vedno in največ. Ko smo se včasih drugi potikali po mestu brez službe z zadnjimi tremi lirami v žepu, je on ves vesel zapravljal zadnji denar v kantini.

“Kaj je to kaj hudega? Na svetu so še mnogo bridkejše ure,” nam je govoril ob takih prilikah. Mi pa nismo vedeli, zakaj to govori. Tako dobre volje kot danes ni bil že dolgo. Takoj v začetku je povedal nekaj takih, da so naše ženske zavriskale od smeha. Le Marjuči se ni zasmejala. Morda je nato umolknil prav radi nje. Na Pepetove besede pa je vstal s čašo in jo izpil. Nato:

“Kaj misliš ti, mladec golobradi, ti, ki komaj prevališ takle sod tu po skladišču, da jaz res nisem nikdar imel dekleta, kaj?”

To je bilo nekaj novega za nas.

“Govori, Miha, govori!”

“Na ladji sem visel, ko sem jo dobil. Ne smejte se! Visel sem res. Na vrvi privezan sem čistil tisti ladji spodnji trebuh. Trije mornarji so me držali na vrvi in me spuščali sedaj nad vodo, sedaj podnjo, mene človeka polnagega, ki sem se ves tresel od mraza tisti jesenski dan. Strgal in strgal sem s strguljo po lesenem

boku in zdelo se mi je, da bo vsak trenutek po meni; tako mi je bilo, da sem si želel v smrt. Izvolili ste se smejati poprej, ko sem rekel, da sem visel. Sedaj je lahko čistiti ladje, ker jih spravijo na suho. Takrat pa je truma otročajnarjev stala na bregu in se mi smejala v obraz, kadar sem pljunil zamazano črno slanico iz ust. Morda jim baš radi tega kupujem datljev in mandolatov.

Ozrl sem se proti nebu in zagledal trumo galebov, ki so si sem in tja risali poti po ozračju, požvižgavali in se zlatili v solncu, ki je pogledalo na svet, kadar je burja pretrgala oblake. Bog, sem molil takrat, Bog, ki daješ tem živalim tako veselo in breztrudno življenje, daj tudi meni vsaj nekoliko, samo nekoliko te sreče, ki je dosegljiva na tem svetu! Kar tako sem govoril, bolj iz nejevolje kakor iz upanja, da bi se moja prošnja uresničila. In vendar sem bil uslišan še tisto uro. Prosil sem samo malo in kolikor sem prosil, toliko mi je bilo izpolnjeno.

Poslušajte, fantje in dekleta, ki ste tukaj! Ko sem se ozrl izpod neba na mol, sem zagledal tam dekcle, najlepše, kar sem jih videl v življenju. To dekcle je gledalo name in jokalo. Bog ve, zakaj joka, sem si mislil. Bog ve, zakaj! Morda je prišla z deže in nima službe, da stoji vsa zgladovana tukaj.

“Hej, ti dekcle, zakaj pa jokaš?” sem zaklical gori k njej.

“Enaka sem tebi, revež! Iz službe so me vrgli in ni je dobiti druge. Mislila sem, da ravnajo samo z menoj kot z nekoristno živaljo. Sedaj pa vidim, da je meni, tebi in mnogim drugim hudo na svetu. Radi tega, ker je hudo na svetu, jokam, da veš.”

Takrat je začelo biti gori pri Svetem Justu dvanajst.

“Počakaj, takoj pridem k tebi!”

Odšel sem k njej na mol in nato z njo v svoje stanovanje.”

“O—o, Miha,” so vzkliknila dekleta.

“Nič o—o. Čez teden dni sem jo omožil, s samim seboj sem jo omožil, da boste vedeli.”

To pa je bila zopet novica! Miha pa že oženjen! Skočili smo kvišku in napili nekdanjemu njegovemu moštju.

“Torej nisi več fant?”

“Nisem. Niti mož ne. Vdovec sem. Nad deset let sva živela skupaj. Šele deseto leto sem dobil otroka, verjamete? Jaz imam otroka. Ni-

sem še pijan. Nikar me ne glejte tako in ne mislite, da ne vem, kaj govorim. Miha ga prepese več kot vsi skupaj, sedaj, vam pravim, sedaj, kajti tista leta nisem pil nič. Otrok je bil punčka. Skoro vsak oče ima rad sina najprej, ali jaz sem bil vesel, da je bila punčka, kajti slutil sem, da bo to edini moj otrok. Zenske imajo pa za svoje očete na njihove stare dni več srca kot sinovi. Ti odidejo v fabrike ali drugam in komaj vedo potem, da so imeli kdaj očeta. Napijte, dragi, na zdravje moji hčerki!"

Med najveselejším smehom so zadoneli kozarci.

"Pa kje imaš, Miha, hčerko sedaj?"

"Ne briga vas nič. Ni ji kruha zastonj. Ni lahko jagnjetu bivati med volkovi. Dobro pa je, če je pastir v bližini in ga volkovi ne poznajo. Boljša in lepša je gotovo kot smo vsi in vse, ki smo tukaj, razen morda Marjuči.

Povem vam, kako sem izgubil ženo. Drugo leto potem, ko sem dobil otroka in mislil, da mi je sreča gotova za vse življenje, se je sam hudič vteknil v moje dni. Visel sem zopet na tisti prekvati ladji in strgal in strgal s strguljo. Ne vem, kako je bilo. Premaknil se je ves veliki bok in me stisnil k molu. Zaslišal sem krik. Morda je bil moj, morda koga drugega. Zbudil sem se ves povezan v bolnici. V tej bolnici pa sem ležal vse leto. Žena je prihajala s hčerko k meni. Vprašal sem jo po zaslužku. 'Nič ne skrbi, dragi, v dobri službi sem in tudi zaslužitim precej.' Celu denarja in jedil mi je nosila noter. Da bi vzel zlodej tisti denar!

Po letu sem se vrnil. Nje ni bilo doma. Vzel sem hčerko, ki sem jo našel v zibelci, v naročje in čakal vse popoldne do večera. Neka ženska je prišla in dala mleka otroku.

"Zate in za otroka služi ona. Povrne se zvečer. Meni pa se zelo mudi," je rekla in odšla iz sobe. Zvečer pa je prišla moja ljuba žena polpijana domov.

"Ti tu? Zakaj nisi prišel mesec poprej!" Vrgla je nekaj denarja na mizo in zaihtela.

"Zakaj naj bi prišel mesec poprej?" sem vprašal in strašna slutnja mi je stisnila srce.

"Zakaj? Zato, ker sem takrat izgubila samo dušo. Duša se dobi nazaj. Ni pa mogoče dobiti telesa. Pred mesecem sem ga še imela. Danes mi je rekel zdravnik, da ga nimam več!"

"In zakaj si zahajala tja, tja v Staro mesto?"

"Kdo pa naj vzame revno ženo z otrokom, z dveletnim otrokom? Čisto na kratko so me odslavljal povsod. Radi otrokovega gladu in radi tvoje bede sem odšla tja, da veš!"

Jokala sva oba. Samo dvakrat sem jokal po otroški dobi, takrat in pa nekaj let pozneje, ko je umrla za strašno telesno revščino. Ime ji je bilo Marija. Pijte v spomin moje žene Marije!"

Molčali smo vsi, on pa je izpil tri kupice vina po vrsti in ko je hotel četrto, mu je Marjuči pridržala roko.

"Nikar ne pij toliko, Miha! Bodi vesel kot prej in pozabi!"

"In," je vzkliknil Miha nato ter dvignil pest v zrak, "in tistega, ki bo prvi položil roko na mojo hčer, da jo onečasti, tistega bom pobil s to roko na tla."

V obraz mu je stopila spet prejšnja veselost. Pravil je smešnice, in veselo razpoloženje je bilo med nami.

Pili smo do večera, pili naprej v polnoč. Dekleta so vriskala. Njihova bližina, šum njihovih oblek je opijanjal bolj kot vino. Marjuči sama je molčala in gledala skozi široko špranjo v leseni steni na večerno morje, ki je pošumevalo v nastajajoči burji. Kako je moglo to dekle, ki je v svoji kantini, kjer je služilo in dihala vsak večer ozračje podobnih prizorov, ostati kot jagnje, mi je bilo do konca tega prizora težko umljivo. Šele takrat sem spoznal, da je pastir čuval jagnje.

Kakor v mladosti našega Mihe opoldne, tako je začel sedaj na polnoč zopet odzvanjati zvon pri Svetem Justu.

E-ena — dve-ee — tri-iii . . .

In preden je bilo dvanajst, je Miha začel. Morda se je spomnil nekdanjih dni, morda se mu je zatožilo po sreči, ki jo je užival z ženo Marijo. Vsekakor je moral biti njegov glas kakor tudi pesem prečudna in nenavadna, ker je umolknila družba in mu začela komaj nalahno pripevati. Prej se ni že več nihče menil za petje posameznikov. Zdi se mi, da je pesem narodna — cerkvena in da sem jo slišal peti v detinskih letih na koro v domači cerkvi. To noč mi je stisnila srce kakor z grozo in nisem vedel, ali naj pojem tudi jaz. Mihov obraz je bil nenavaden, kot da mu plava lepa, nekdanj vesela, sedaj otožna slika pred dušo:

Tam po zelenem polju gre
prelepa roža Marija.
V naročju nese rožice
prelepa roža Marija.
Nikar, nikar ne zavrzi, Marija,
mene, usahle rožice!

Peli smo naprej. Petje je prekinil krik.
Zakričala je Marjuči, plašno, napol jokajoče.

“Brani, oče, brani!”

Precej nejasno se spominjam te slike. Skočili smo od mize, in ne vem, ali sem videl prej strašni Mihov obraz ali Marjuči, ki jo je vlekel Pepo čez sod k sebi. Miha je zgrabil steklenico in jo zavihtel proti njegovi glavi. Vino se mu je razlilo iz steklenice čez obraz.

“Ne udariti, ne tako!” je zaklicala Marjuči.

Dekleta so se razkropila kričeč po kotih. Hoteli smo mu pridržati roko, ali že je bil izgubil v zamahljaju ravnotežje. Kot posekano deblo se je zvrnil Miha znak in glava mu je z vso močjo udarila ob kameniti tlak.

Na truplo se je vrgla Marjuči — njegova hčerka. Nerazumljive besede so se ji trgale iz ust.

B. Magajna.

NJIHOVA POTA K MATERI

JUNAK IZ PUŠČAVE

(Dalje)

V DOMOVINO KRISTUSOVO.

Šestindvajsetletni mož, ki ga je pariški svet, ko je izšla knjiga v Maroku, ovenčal s slavo, stoji na razpotju. Stotisoči gledajo z občudovanjem vanj. Vse časopisje je polno njegovega imena in njegovih sil. Sloveči znanstveniki, vplivni politiki in državniki se mu klanjajo, železnemu možu, ki je napravil prvo gaz, po kateri bo v bodočih desetletjih korakala Francija v velikanska prostranstva Maroka. Prijatelji ga spodbujajo, naj nadaljuje pot raziskovavca, na kateri je imel toliko uspehov in naj odpre omikanemu človeštvu nove

dežele. Poslušaj jih in molči. Dokonča svoje knjige, občuje samo v najožjem krogu vernih sorodnikov, in začne živeti v novem, višjem svetu, ki se mu je odprl, v svetu božje milosti. Tu odkrije stvari, nad katerimi se njegovo srce bolj čudi kot se je čudilo novostim maroškega gorskega sveta. Vešč vodnik, spovednik, ga vodi po tem svetu, mu kaže steze do Boga, pomaga mu prodirati v dežele božjega carstva in vodi čudovito razumnega in voljnega učenca vedno globlje v skrivnostni svet božjega snovanja, vedno višje po strmih stezah zatajevanja, ki ima na železno voljo novega učenca močno privlačnost. Kje bo to potovanje končalo? Kje bo to nemirno srce, ki v burnih nočeh kopni od žarkega hrepenenja, da bi zadelo na trdno točko, našlo utešenja?

Karl je najprej zakoprnel, da bi mogel obiskati domovino Kristusovo, sveto deželo, kjer je Gospod trpel in živel. Hotel je prav videti stopinje Kristusove, da bi mu mogel zvesteje slediti. Zakaj zdaj je že vedel čemu živi: popolnoma, popolnoma moram svoje srce upodobiti po njegovem srcu. Postati moram drugi Kristus! Najbrže mu je v Nazaretu, v belem mestecu, ki visi na bregovih Nebi Saina, prišlo razodetje, kakšen zmisel in namen imej vse njegovo bodoče življenje. Kraj, kjer je Gospod trideset let v ponižnosti in siromaštvu molil in delal kakor najnižji hlapec, ga je s čarobno močjo mikal in privlačil. V sveto deželo, po stopinjah Kristusovih! Ta želja ga je gnala. V njem je gorelo hrepenenje, ki je žgalo afriškega velikana svetega Avguština: “Nemirno je naše srce, dokler ne počije v Gospodu!” V domovini Jezusovi je obsijala mladega moža luč iz višave. Jasen in umirjen se je spomladi 1889 vrnil v domači kraj in po mesecih resnega preudarka se je odločil, da se ves in cel posveti delu za božje kraljestvo na zemlji.

SAMOSTANSKA CELICA.

Dne 17. januarja 1890 je na samostanska vrata trapistovske opatije pri Mariji Snežnici, ki leži visoko na sevenskih gorah, potrkal potnik in je poprosil, naj ga sprejmejo v samostan. Bil je Karl de Foucauld. Samo njegovi bližnji sorodniki so vedeli, kam se je na-

menil. Opat Martin, ki je o prihodu mladega častnika vedel že iz njegovih pisem, mu je zastavil prašanja, ki so predpisana za sprejem novincev:

- Kaj znate?
- Ne mnogo!
- Brati?
- Nekaj malega.

Iz teh in drugih odgovorov je opat spoznal, da je tujec pustil častnika in slavljenega učenjaka pred vrati in da je s seboj že prinesel nekaj ponižnosti in krotkosti. Sprejeli so ga v samostan in prejel je ime: brat Albe-rih. Počutil se je dobro. Le pokoriti se, tako sam pravi, se mu je zdelo težko in se je moral močno premagovati. Zelo strogo meniško življenje ga je le veselilo, saj je bil pomanjkanja in trpljenja vajen iz maroških časov. Po petih mesecih je prosil, da bi ga poslali v mali trapistovski samostan Heikle v Siriji. Zakaj? Toplo je želel, biti še bolj zbran in daleč od hrumečega sveta in zelo je koprnel, bivati v domovini Zveličarjevi. Leta 1896 je položil slovesne obljube. Vsi tovariši so ga spoštovali in ljubili, saj je bil krotak in vdan, ves zatopljen v Boga in tako ponižen, da si ni upal postati duhovnik, češ, da je to zanj presveto opravilo. Ta preskušeni znanstvenik in krepki mislec je z ljubeznijo in navdušenjem opravljaj najtežja kmetiška dela. V pismu na svojega spovednika Huvelina lepo osvetljuje, zakaj je tako ljubil delo na polju in v hlevu: "Če mi bodo govorili o študiranju, jim bom razložil, da hočem ostati skrit do vratu v žitu in lesu in da mi je vse silno zoprno, kar bi me moglo iztrgati iz te nizkosti, ki sem jo poiskal, v katero se hočem vedno bolj globoko zakopati v hoji za Gospodom — in slednjič bom ubogal . . ." Tu leži ključ, da razgonetimo uganko tega junaškega srca: Trudil se je, popolnoma zatreti vso sebičnost v sebi — svoj "jaz" je hotel zažgati — nič več pred svetom veljati — da tako sname s sebe in zdobi vse zemeljske okove in se svoboden dvigne na višave božjega sveta. Za svoje življensko kazalo si je izbral evangeljsko besedo:

"Kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil; kdor pa svoje življenje radi mene in evangelija izgubi, ga bo rešil." (Mk. 8, 35.)

Mladi mož pa je hotel imeti višje življenje, bogato življenje božjih otrok. Zato je

vničeval in zavrgel, izgubil svoje nižje, sebično življenje, da zaživi v naročju božjem.

DRZNI NAČRTI.

Ko je vstopil Karel v samostan, je mislil, da bo tiha hiša v daljni sirski deželi zadnji pri- stan, kjer bo čoln njegovega življenja obstal. Zgodilo pa se je drugače. Leta 1896 so ga predstojniki poslali v opatijo Staoneli pri Al- žirju. In že čez par mesecev so ga poklicali v Rim in mu veleli, da mora obiskovati bogoslov- ne šole. Tu se je odločil, da izpelje sklep, ki ga je že več let nosil v srcu: da zapusti samo- stan in trapistovski red. Odkod ta nenadni preobrat? Čudno, pa resnično: V samostanu se mu je zdelo življenje premalo strogo. Že tri leta preje je pisal zaupnemu prijatelji: "Naš trapistovski red je lep . . . Vse to je zelo po- božno, zelo strogo, v vsakem oziru izredno do- bro. In vendar, med nama povedano, to ni vsa siromaščina, ki so jo želim, vsa nizkost, o kateri sem sanjal . . . Mojim željam v tem pogledu ni zadoščeno." Življenski vzor tra- pistovskega redu mu ni bil dovolj visok in sve- tal. Njegovo žarko srce se ni moglo zadovo- ljiti s tem, da postane samo sveto, ampak je hotelo več, več. Karl je premišljal, kako bi širil božje kraljestvo v misijonih, v ljubih afri- škkih puščavah, med neverniki. Želel je usta- noviti red, ki bi imel takole pravilo: "Kolikor mogoče natanko posnemati življenje našega Gospoda — živeti le od dela svojih rok — in dobesedno izpolnjevati vse svete Křristusove — nič ne posedovati, vsakemu, ki praša, dati, — nič ne zahtevati, odreči se, kolikor mogoče vsemu — to delo združevati z obilno molitvijo... se združiti v prav majhne skupine, se naseliti posebno v popolnoma nevernih in zapuščenih deželah, kjer bi bilo tako lepo, pomnožiti lju- bezen in služabnike našega Gospoda Jezusa!"

Kakšen življenski načrt je zasnoval ta junaški mož! Njegova duša se je visoko, viso- ko dvignila — tako visoko, da mu drugi ne bi mogli slediti v te višave. Zato mu je njegov duševni vodnik, oče Huvelin, nasvetoval: Opu- sti misel, da bi ustanovil nov red. Če hočeš še h višji popolnosti, postani puščavnik! Karl je zaprosil predstojnike, da bi mu dovolili zapu- stiti red. Papež Leon XIII. ga je na priporo- čilo vrhovnega opata trapistov odvezal obljub

in mu dovolil iti v puščavo. Prej pa je moral prestati tri leta preizkušnje. Ta tri leta je preživel kot samostanski hlapec v Nazaretu. Sestre klarisinje dolgo niso niti slutile, kdo je ta priprosti vrtnar in sel, ki jim je služil tako marljivo in jemal za plačo pest sočivja in kos kruha. V beraški obleki je hodil po mestu, zbiral beduinske otroke in jim delil od bornega živeža in besede božje. V leseni štalici poleg samostana je spal na deskah po dve uri na noč, ostali čas je molil in delal. Polagoma se je razvedelo, kdo je ta hlapec. Povabili so ga v samostan v Jeruzalem. Tu ga je sestra prednica pregovorila, da se je odločil postati duhovnik. Sanjal je o tem, da bi kedaj kupil goro osmerih blagorov, postavil tam svetišče Presvetega Zakramenta in da bi sprejemal popotnike in beduine — in tako "molče oznanjal evangelij". Videli bomo, da se mu je ta želja izpolnila, pa nekje drugje, v drugem delu sveta. Pisma, ki jih je pošiljal svojim dragim v domovino, pričajo, da je bil tu popolnoma srečen, ves zatopljen v Boga in veselega, neskončno mirnega srca.

Da se pripravi za duhovnika, se je vrnil v domovino, v Pariz. Prva pot ga je peljala h zvestemu svetovalcu, očetu Huvelinu, ki je bil težko bolan.

Dne 5. junija 1901 je Karl prejel mašniško posvečenje in je sklenil: "Duhovne vaje, ki sem jih opravil, ko sem se pripravljaj, da postanem svečenik Gospodov, so me prepričale, da moram življenje, ki sem ga začel v Nazaretu, nadaljevati med dušami, ki so najbolj bolne, med ovčicami, ki so najbolj zapuščene. V mladih letih sem prepotoval Alžirijo in Maroko. V Maroku, ki je tako velik ko cela Francija in ima 10 milijonov ljudi, je en sam katoliški duhovnik; v Sahari, ki je osemkrat večja od Francije, ni niti tucat misijonarjev! Ni ga ljudstva, ki bi se mi zdelo bolj zapuščeno ko to . . ."

(Dalje prihodnjič)

RDEČI RUDAR

POGOVOR O OČETU

(Dalje)

Pogovarjala sta se rdeči in črni сосед. O Bogu sta govorila.

"To mora biti čuden oče, tisti tam gori," se je rogala gospod Rižnar. "Očetu bi morali biti vsi otroci enako dragi, oni oče tam gori pa dela strašno razliko. Eden dobi vse, drugi nič."

Pa je mirno odgovarjal Tinčkov oče: "Recimo, da imaš fanta, ki se sploh ne briga zate; sedi za tvojo mizo in si polni trebuh, s tabo pa ne spregovori besedice. Za tvojim hrbtom udriha po tebi in se iz tebe norčuje. — Recimo, da imaš dovolj denarja. Ali bi mar dal temu nepridipravu prav toliko kakor drugim, ki te imajo radi in ti pomagajo?"

"Gotovo ne!"

"No ja, sedaj pa kar sebe za nos primi! Ali ti ni Bog deveta briga? Pa bi ti moral nastiti polno mero vsega dobrega? Nimaš pravice, da se pritožuješ!"

"Koliko pa jih je, ki verujejo, in jim gre prav tako slabo kot meni. Saj tebi tudi ne gre nič bolje!"

"Jaz sem vsaj zadovoljen, ker računam tudi na plačilo onstran groba."

"No ja. Pa vendar! Če je Bog, res ne morem razumeti, da tako muči reveže. V vojni na primer . . ."

"Zopet tvoja stara pesem! Kdo pa je naredil vojno? Bog ne, ampak ljudje! Brezverci! Če bi vsi ljudje bili kristjani, pravi kristjani seveda, bi ne bilo niti pol toliko gorja!"

"Da, če bi bili! Če bi bili!"

"Če bi bili! — Veš kaj? Kar pri sebi začni! Pa boš nekaj dobrega storil!"

Odslej se je Rižnar izogibal pogovora s sosedom. Umaknil se mu je s poti, kjer je le mogel. O veri ni hotel slišati ničesar več.

NA BOŽIČ

O Božiču je bilo. Zvonovi so razglašali mir. Praznično razpoloženi so ljudje hiteli k polnočnici. Gospod Rižnar je zopet zastrl okno in spal tja v pozno jutro.

Popoldne je stal pri oknu. Od sosedovih je donela pesem iz radostnih otroških grl: "Sveta noč, blažena noč . . ." Kot prikovan je Rižnar poslušal pesem, in ko je utihnila, se je obrnil k ženi: "Kaj misliš, Ana? Imaš kakšen načrt?? Ven se ne spleča; tako umazano je!"

"Strašno je dolg čas," je odvrnila žena.

Mož je nadaljeval: "Na Božič! Kako čudno je vendar človeku pri srcu!

Nekdaj je bilo drugače. Ko smo bili še doma v Sloveniji! Tam na vasi!

O polnoči smo šli k maši čez hribe in zamete. V cerkvi je bilo kakor podnevi. Pa lepe jaslice so bile! In krasno petje! In kako so peli zvonovi! Lepo je bilo, lepo!"

"Saj sem hotela v cerkev, pa me nisi pustil," je odvrnila Ana.

"Ker je teater!" je odgovoril mrko. Čez hipec pa je pristavil:

"No ja; res je, na Božič je kristjanom bolje! Pa saj jim je sploh bolje! — Oh, ko bi človek mogel verjeti!"

OB SMRTI

Pred Rižnarjevimi se je ustavil avto. Urno je skočil iz voza zdravnik. Že je stal pri postelji, ki je na njej ležala gospa Ana. Večkrat je bil že tu. Danes pa mora izreči hudo besedo:

"Nobenega upanja več!"

Otroka sta jokala. Mož je stal kakor okamenel. Bled in zbegan.

"Pokličí duhovnika, Nace!" je proseče šepnila žena.

"Kakor da ni dobro razumel, je nonovil: "Duhovnik naj pride?"

Žena ga je pogledala tako proseče, da ni mogel ugovarjati.

"No, zaradi mene, naj pride! — Anica, mirna bodi, takoj grem ponj."

Zelo je bil v zadregi, ko je stal pred župnikom. — "Takoj pridem!" mu je sočutno odgovoril duhovnik.

Dolgo sta bila župnik in bolnica sama. Mnogo, mnogo je bilo treba poravnati, odkar se je bila odtujila Bogu. A ko je končno duhovnik dvignil roko v odvezo, se je vrnil tih mir v njeno srce.

Sveto obhajilo. Mož je stal ob postelji mračno in mrzlo kakor kip.

"Glejte Jagnje božje!" — Vse je pokleknilo.

"Naj tudi jaz? — Tako? — To da je Bog? — Bog? — Kaj je Bog?" Zmeden je bil. Ni mogel več misliti.

Oko se mu je ustavilo na ženi. Globok mir

ji je sijal z bledega obraza. Vse drugače ko prej. Tih blesk ji je ležal v očeh.

"Nace," je dahnila žena in z roko iskala njegove roke. "Pojdi zopet v cerkev . . . otroci tudi . . ."

Tedaj je padel na kolena in zajokal.

Ko se je zvečerilo, je pristopil smrtni angel k postelji. Trudna romarica je dotrpela. Umrta je spravljena z Bogom, ki ga je našla v poslednji uri.

PRI POGREBU

Na cesti so stali pogrebci. Čakali so na duhovnika. In ko se je ta prikazal izza hiš, mu je postalo tesno pri srcu. Nad vrstami komunističnih delavcev so plapolale rdeče zastave.

Duhovnik je skušal prepričati: "Ni mi dovoljeno, da bi katoliško pokopal rajnico, če se ne odstranijo komunistične zastave."

Gospodu Rižnarju je bilo, kakor da se je zbudil iz sna.

"Kaj? Zastave naj bi odstranili? Nikoli! — Zastave gredo z nami!" je dejal odločno in katoliški duhovnik je žalosten odšel.

Sedaj je pri odprtem grobu govoril tovariš: "Tovarišica! V naših vrstah si stala. Naše zmage nisi doživela. Ločila si se od nas. Globoko ganjeni kličemo za teboj: Ne vidimo se nikdar več!"

Okamenel je stal Nace.

Kako? To naj bi bila poslednja beseda? Zadnji pozdrav? Da se nikoli več ne vidimo?

"Ana, Ana!" je glasno jokal. "Ali še živiš? Se res ne vidiya nikoli več?"

Taval je od groba. Prijatelj ga je podpiral. Pred pokopališčem so čakali ljudje. Odtrgal se je od rdečega prijatelja. Proč! Proč! Njihove tolažbe ni maral. Nič več ni hotel slišati! Samo proč, proč, da bo sam!

SREČANJE Z BOGOM

Prišla je noč. Prva noč, ko bo sam, sam s svojimi otroki! Tri noči je prečul ob mrtvaškem odru; nocoj je sam!

Kako čudno! Sam v temni noči! Ni mogel zaspati. Vse je vpilo in kričalo v njem. Žalost se je mešala s strahom in mu kakor živ nož rezala dušo.

Temni oblaki so se podili po nočnem nebu. Gnalo ga je ven. Da si ohladi glavo. Da se umiri.

“Bog! Bog! Ko bi Bog bil!”

Na ledini zunaj trga je gospod Rižnar obstal. Krčevito je stiskal roke in v blodni bolešti vpil proti nebu: “Bog, kje si?!”

Nič odgovora. Le lahek sunek vetra preko strnišča. Spreletel ga je čuden mraz! V duši mu je bilo pusto ko v grobu.

Tedaj je privrela iz ubogega, strtega srca molitev. Prva molitev po dolgih letih. Morda je bila to najbolj iskrena molitev, kar jih je kdaj molil. “Bog! Ako si, daj, da te najdem!”

Čudno! Je-li bila resnica ali samo utvara? Čutil se je globoko pomirjenega. Oddahnil se je. Bolečina je bila polajšana.

“Nazaj moram, k otrokom!” si je govoril. “In jutri moram k župniku. Edini izhod!”

OČE NAŠ

Pri župniku.

Gospod Rižnar je hotel prositi, naj mu odpusti brezobzirnost, ki jo je bil zagrešil pri pogrebu, pa je gospod župnik prijazno zavil pogovor na drugo plat. To mu je vtilo zaupanja.

“Gospod župnik!” mu je dejal. “Izobražen človek ste. Vi mi morete povedati. Vi veste več kot kdo izmed nas. Povejte mi nekaj. Pa nikar ne bodite brezsrčni! Govorite resnico! Ali je Bog?”

“Ubogi prijatelj!” je ginjeno odgovoril župnik. “Kako trpite! Pa saj ste Boga že sami našli. Saj ga že zopet imate. Jaz vam pa lahko pomagam, da se z njim spravite. Tedaj bo spet vedro, svetlo in veselo v vaši duši.”

Gospod Nace je povetil glavo in poslušal, kar je govoril duhovnik. Dolgo je govoril. In vedno jasneje je zrlo oko, vedno lažje je bilo srce. Ko se je poslavljal od župnika, mu je bilo, kakor da se mu je težka mora odvalila z duše.

Potem je še dolgo klečal v cerkvi. Mirno je utripala večna luč in sveta tišina je ležala nad posvečenim krajem.

Klečal je nepremično. Oči je imel uprte na tabernakelj, kjer je oko vere po dolgi odtujenosti zopet našlo vir pravega srčnega miru.

Da je mogel tako dolgo živeti daleč od Boga! Saj je vse teženje in stremljenje iskalo le Boga! Končno, končno ga je vendar našel! Bilo mu je, kot da mora ostati tu, v tej sveti hiši, kjer kraljuje blagodejni mir. Le tu more biti odslej srečen. Bilo mu je, kot da ga morajo stene božje hiše braniti pred tem, kar bi moglo ogroziti znova najdeno srečo, braniti pred umazanim, mrzlim, brezbožnim svetom.

Pozno je prišel domov. Otroka sta ga čakala pri sosedu, kamor ju je bil poslal. Posadil ju je poleg sebe, enega na desno, drugega na levo, ter ju tesno privil k sebi, nato pa jima globoko pogledal v oči in dejal: “Otroka moja, poslej vajin oče ne bo več jokal. Sedaj ve, da mati še žive.”

Otroka sta začudena pogledala očeta. Nacetu je trepetal glas v ginjenju, ko je nadaljeval:

“Otroka moja, sedaj vama bom nekaj povedal, o čemer sem doslej vedno molčal. Moram vama povedati: Nad nami je Bog. V nebesih je. Tam, kjer žive sedaj naša mamica. Odslej bosta hodila v katoliško šolo, da bosta bolje spoznala ljubega Boga.”

Prvikrat je sklenil otročičkoma roke k molitvi; in po dolgih letih blodenj je prvokrat z njima molil: “Oče naš, kateri si v nebesih...”

(Konec)

BOŽJI HRAM

OD SADU VINSKE TRTE

Vino je podoba veselja.

Naj reče kdo, kar hoče. Več ko enkrat je Gospod primerjal nebeško blaženstvo veliki in razkošni gostiji.

Gostija pač ni pusta ali žalostna; ne, vesela je. In gostje morajo biti dobre volje, saj jim streže gostitelj; dobrih jedi je v izobilju in tudi pijače ne manjka.

Kako je že bilo v Kani? Vina je zmanjkalo, kaj ne? Starešina je bil v zadregi: ženin in nevesta bosta žalostna, gostje nejevoljni. In kaj stori Gospod? Čudež napravi: vodo spre-

meni v vino, da je lahko tekla zabava svojo veselo pot.

In ko Zveličar vzoči svojega trpljenja opozori učence, da bo vse, kar pride nadenj in nad nje, le prišlo in prešlo, potem pa se bo začelo veselje brez konca in kraja, spregovori tolažljive besede:

Ne bom več z vami pil od tega sadu vinske trte prej kakor v nebeškem kraljestvu.

Vino je podoba Njega, ki je v nebesih vir sreče in blaženstva svojih izvoljenih.

Vino je podoba moči.

Ali ni ponudil usmiljeni Samarijan vina onemoglemu ranjencu, da se je le-ta zavedel in prišel k moči?

Saj nas že sama misel na večno veselje krepí v težavah našega življenja.

Zato je vino podoba Njega, ki nam daje moč, da po padcih vstajamo in v težavah ne omagamo; kratkomalo, da vse premoremo v njem.

*

Kruh in vino sta podoba Cerkve in njene edinosti.

Stara evharistična molitev v "Nauku dvanajstih apostolov" slove:

Kakor je bil ta kruh razsejan po hribih in bregovih, pa je sedaj eno, tako naj se tvoja Cerkev od vseh krajev sveta spoji v eno kraljestvo.

In o vinu velja:

Iz mnogih jagod je pritekla kaplja za kapljo in druga z drugo se je zlila v sok, ki ga na oltarju vsebuje zlata posoda.

Podobnost se stopnjuje:

Iz zemlje raste trta, iz zemlje se hranijo jagode.

Pa se solnce ujame vanje in jagode dozori.

Grozdi morajo v stiskalnico in tu se jagode solze in — umirajo.

Nazadnje še vrenje prečisti ta sok, ki ga je Kristus izbral za svojo podobo.

Podoba Kristusova je skrivnostna podoba njegove Cerkve.

Nebo in zemlja sta spojena v njej, božja popolnost in naša slabost.

Skozi dva tisoč let hodi Cerkev pot skozi stiskalnico, pot notranjega prečiščevanja in prerajanja.

Zgodi pa se le to, da postaja na ta način vedno podobnejša — svojemu Kristusu.

VODA, VINU PRIMEŠANA

Vinu se primeša nekaj kapljic vode. Častljiva je ta navada in najstarejši cerkveni očetje govore o njej; izvajajo jo od judovskih obredov, ki so bili v navadi pri uživanju velikonočnega jagnjeta.

Malenkostno se zdi to ravnanje in navidez brezpomembno. Toda mašnika sv. Cerkev najstrožje obvezuje, da tega dejanja nikoli ne opusti. Kajti pregloboka je njega pomembnost.

Voda, vinu primešana, pomenja trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa, iz čigar prebodene strani je pritekla kri in voda.

Voda, vinu primešana, pomenja verno ljudstvo, ki s Kristusom sodaruje najsvetejšo daritev.

Voda se tako neločljivo spoji z vinom, da v njem takorekoč izgine. Zato pa se tudi nanjo raztegne moč posvetilne besede.

Po Kristusu in s Kristusom smo tudi mi "deležni božje narave".

Prelepo izraža te globoke skrivnosti molitev, ki jo izreka mašnik pri vlivanju vode v vino:

"O Bog, ki si dostojanstvo človeške narave čudovito ustvaril in še čudoviteje prenovil, daj nam po skrivnosti te vode in tega vina, da bomo deležni božje narave Njega, ki je postal deležen naše človeške narave, Jezus Kristus, tvoj Sin, naš Gospod, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha Bog na vse veke vekov. Amen.

MOČ POSVETILNE BESEDE

Ali je beseda še snov, ali je že duh?

S snovjo je spojena in s telesnostjo, a njena moč sega v najglobljo onostranost, tako da ji je pokoren on, ki je zgolj Duh, Bog sam.

Čudovita je moč evharistične posvetilne besede:

Kruh ni več kruh — Telo Gospodovo je.

Vino ni več vino — Kri Kristusova je.

Odkod? Zakaj?

In Beseda je meso postala in med nami prebivala. Večna Beseda — Sin božji — si je izbrala časno besedo in ji dala božansko moč.

čudovita je moč evharistične posvetilne besede!

Vendar je dana le nekaterim izbrancem božjim — duhovnikom.

Vsem pa nam je dana druga posvetilna beseda, posvetilna beseda dobrega namena.

En sam vzklik: V večjo čast božjo! — in naša, tudi najnavadnejša opravila, niso več naša — božja so,

niso več zemeljska — nebeška so,

niso več minljiva — večna so po svoji vrednosti!

Zato vzklika sv. apostol Pavel: Karkoli delate, četudi jeste ali pijete, vse delajte v večjo čast božjo!

Posvetilna moč dobrega namena dvigne v nadnaravne višine vse, kar je samo na sebi naravno in vsakdanje, tako da le-to postane vredno božjega obličja in božje nagrade v večnosti — in neredko božjega blagoslova že tu na zemlji.

SLAVA BOŽJA MED NAMI

Veličastno prikazen nam slika prerok Ezehiel v prvem poglavju svoje preroške knjige. V zamaknjenju vidi, kako se mu bliža ognjen oblak, odsvit štirih gorečih kerubov. Nad kerubi plava kristalno obnebje z vzvišenim prestolom in na njem sedi človek, obdan z mavrično svetlobo.

Ezehiel spozna v razkošni podobi mogočnega vladarja slavo Gospodovo in ves zavzet se zgrudi pred njim na kolena . . .

In videli smo njegovo slavo, slavo kakor edinorojenega od Očeta. Kar je gledal prerok Ezehiel v zamaknjenju, to so videli učenci Gospodovi v vsej resnici. V sijaju znamenj in čudežev so spoznali sina človekovega; zgrudili so se pred njim v počeščenju in Peter je v imenu vseh izpovedal vero vanj:

Gospod, ti si Kristus, Sin živega Boga!

Kar je gledal Ezehiel v zamaknjenju in apostoli v resnici, to gledamo mi v podobi in priliki. Naše bogoslužje, naša liturgija, je tako lepa in tako vzvišena, tako polna milosti in resnice, da ne more kriti drugega kakor "Boga med nami".

In tudi nam ne preostane drugega, kakor da se zgrudimo na kolena in vzkliknemo:

Verujemo, Gospod, pomagaj naši neveri!

T. Fajdiga.

(Konec)

"Stari Marjo si je zlomil roko. Kličejo vas," je rekla štirinajstletna Tina. Odšel sem z njo. V poldanskem počitku so ležali delavci v gručah ob cesti po zaprašenem travniku. Stroj za trenje kamenja pa je brzel naprej in gnal skozi vročino delavcem prah v oči, da so trudno, zaspano pomežikali, ko sem šel mimo. Marjo je ležal tik grmovja. S pomočjo Tine sem mu uravnal in povezal roko. S tem je bil dogodek končan, da ni pristopil višji paznik. Priliznjeno globoko se je priklonil pred menoj.

"Izvolite pristopiti, gospod! Pristrčno bi me to veselilo, gospod; saj ste gotovo zelo utrujeni. Ponudil bi Vam čašo vina, gospod!"

Dobro sem ga poznal in vedel sem, da je z delavci ves drugačen kot z menoj in da oni nikakor ne smejo štediti z besedico 'gospod' in z globokimi pokloni pred njim. Neprijeten mi je bil že v svojem glasu in radi tega sem se priklonil in odgovoril, nehote oponašajoč njegov glas:

"Hvala lepa, gospod! Ni mi do vina sedaj, dasi me Vaše vabilo pristrčno veseli, gospod!"

Začutil je ost v besedi. Radi tega se je mahoma obrnil k Tini.

"Kaj pa zijaš, zijalo telebansko!"

Preplašila se je, kot da bi se kača zazrla v njo. Imel je majhne, zalite oči, ki so znale prikovati z grozo mehak pogled nase. Potegnil je glavo naprej. Zazdelo se mi je, da hoče meni pokazati svojo moč. Prijel je dekletce za ramo in jo začel stresati, da so ji poskakovali v kratko pristriženi kodri na glavi.

"Veš, da te čaka nepomita posoda; veš, da sem že pokosil, a? Skidaj se pomivat! A zlomka, čakaj! Kje imaš očeta? Zadnji dve uri ga ni bilo pri delu. Se je šel zopet dret v gozd, a? Iskat ga pojdi in mu povej, da tu prav nič ne potrebujemo 'teatrov', prav nič, si razumela, a? Veste," se je obrnil k meni — "njen oče je malo tako," — pokazal je s prstom na čelo. Dekletce je prebledelo. "Za pevca se ima in hodi prepevat v gozd. Saj bi ga že odslovil, če ne bi sicer razbijal kamenja, da leti v metre naokrog. Ampak sedaj mi je manjkal, odkar je tu, že celih osem ur. Slišiš,

punca, tega ne bom več trpel. Pojdi ga iskat in ako ga ne privedeš v poldanskem odmoru, mu pozneje povej, da je ta cesta dovolj široka. Si razumela, dekle, a?" —

"Sem," je zajecala Tina. Mož pa je prijel mojo roko kot v slovo in odšel. Vesel sem bil, da se je končal nelepi prizor.

"Tina!" sem rekel.

"Kaj je?"

"Daj mi roko, Tina! S teboj pojdem v gozd. Tujka si in niso ti poznane njegove mrežaste steze. Ni lahko najti poti v črni rebri. Ne boj se me! Pazniku ne verujem. Prašne oči ima in prav, da je pokazal sebi s prstom na čelo. V tvojih očeh pa je ogenj zlata in tvoje čelo je visoko. Če je dobro jabolko, je jablana tudi. Nisem verjel pazniku. Daj mi roko, Tina!"

Ozrla se mi je presenečeno v obraz in plašno ponudila roko. Pot je vodila strmo. Macesnovje in borovje je legalo na dušo kot neveselo presanjana noč. Tina mi ni odgovarjala na vprašanja in zastonj sem iskal v njeni notranjosti, da bi našel pravo besedo. Obrazek, pol otroški, pol deklinški, se je zamislil v senčno pot. V polmraku strehe hrastovega gozda, v katerega sva prišla, se mi je zazdelo, da joka. Nekje pod drevjem je bilo slišati potok in v daljavi je gostolelo petje — komaj, komaj slišno — drobno, morda slavčevo.

Za hip se je ustavila, položila roko na čelo, prisluhnila in nato šla brez besede dalje.

"Kaj si slišala, Tina?"

"Nič."

"Ni bil slavček?"

"Morda je bil."

"Imaš rada ptičke?"

"Rada."

Umolknila je. Najini koraki so enakomerno odmevali v kotlini.

"Da, da, najbrže je bil slavček. Mislila sem si in nisem vedela za gotovo, da poje. Pojem rada tudi sama, kot oče. Tudi v mislih pojem in včasih se mi zazdi, da čujem svoj glas, četudi ne pojem glasno. Pri nas smo bili vsi pevci — tudi mati in brat, samo da je bil brat majhen, majhen, še skoraj dete in je komaj znal oponašati glasove."

Razveselil sem se, da je začela govoriti kar sama. "Pa zapoj pesemco, Tina! Glej, lepo

je tu in ti boš kot slavček v gozdu nad potokom."

"Ne morem peti danes. Jokala sem prej. Povedala bom rajši pesemco, ki jo je zložil oče in prepeval dolgo po materini in bratovi smrti."

Obstala je in se zagledala v potok, ki se je pričel svetlikati skozi razredčeno grmičje. Dvakrat je dvignila roko in jo zopet izpustila kot mrtvo ob telesu. Mislil sem, da jo je sram, ko je začela poltiho, plašno, skoraj nerodno, ne da bi privzdignila trepalnice, ki so ji v pol zaprle oči.

"Bleda mati, bled otrok.

Očka v zemljici leži.

Žena, mati: Nina, nana!

Otrok v zibelki ji spi.

'Vstani, sinek,' mati pravi,

'solnčece se že smeji.'

Sinek pa še — nina, nana,

mu v samo večnost zro oči.

'Mrtev,' krikne bleda žena.

Solnčece v večer hiti.

In ko je zarjica rumena,

je mati — žena bela smrt!"

Tina Strnadova, štirinajstletno delavsko dekle, umivalka paznikovih posod — čudno, da sem se pri tej pesmi spomnil sebe, hrupnega življenja v mestu in izgubljenih cest. V tem preprostem dekletu sem začutil globino in resno bridkost življenja revnih, ki pa je lepo prav radi te grenkosti. In vendar sem mislil, v kako čudovit cvet bi se razvila duša tega dekleta, da bi mu bilo dano to, kar je dano nam. Tako pa mora skrivati svojega angela, ki ga blati gospod paznik in gotovo tudi marsikdo drugi s krivično, neplemenito besedo, v sebi in morda sem bil jaz prvi tujec, ki se mu je upala ga razodeti. Privzdignil sem ji obrazek in videl, da so ji lica zamazana v joku. Molčala je poprej, ker ji ni bilo besede, da bi se razodela z njo. Preprosta pesemca in senca v očeh sta storili to.

"Tina, lepo je tvoje srce. Zakaj ravna paznik grdo s teboj?"

"Saj ne ve, kaj dela. Navajen je tako."

"Moral bi vedeti, toda on je grd človek."

"Ne more vedeti, ker je navajen tako."

“Kljub temu, Tina, jih je mnogo, ki dobro vedo, kaj delajo. Spoznal sem jaz in spoznala boš ti. Ne obupaj takrat in umakni se s svojim angelom kot danes v samoto! Takim ljudem, ki so kot tisti paznik, ne razodevaj srca!”

Pot se je začela nižati proti potoku. Skozi presledke med vejami so prihajali žarki in risali mrežaste sence po tleh. Skozi te sence pa je potoval rdeči odsev njene obleke. Ponovno sem se ozrl v to pego in zazdelo se mi je, da je podobna krvavi lisi, ki se premika naprej skozi temne obrise. Mislil sem na pesem. Oče ni v zemlji, živi, razbija kamenje in prepeva po hostah. Ni vsakdanje, da hodi za pesmijo v gozd. Darovana sta mu bila smrti žena in sin. Še ima hčer, ali kdo ve, ali mu je bilo bridkosti dovolj? Vsakdanjost ni resnica, pesem pa je, in v njej je pel, kot da je mrtev sam.

Po zraku so krožile resice nepoznane rastline. Kmalu jih je bila polna vsa pot. Zazdelo se mi je, kot da z vetričem potujejo v njeni smeri, nasproti čudni, pravljični stvari. V solncu so požarevale kot zvezde in nekatere so padale v črne kodre otroka, ki je bil v njih videti kot prelepi angele.

Pred nama se je razprostrla jasa — v dolino stisnjena dolinica — polna cvetja in solnca. Obkrožal jo je na eni strani potok z vrbjem in jelševjem, na drugi strani proti gozdu robidovje, krašeno z grozdi cvetočih šipkov. Še nekaj je bilo in radi tega je zardela deklica, ki se je ustavila. Morda se je sramovala za trenutek, dasi je bila slika, ki sem jo gledal, veličastno lepa.

Kakih sto metrov pod nama je sedel na visoki vrbi mož. Dolge, valujoče, bele lase mu je obsevalo solnce v srebrno. Ni bilo vej na drevesu, le iz vrha je rasel šop mladik in možu obkrožal glavo kot venec. Mož je bil v modrikastem, delavskem jopiču. Vsa slika je odsevala v tolmunu, ki je v polmesecu obkrožal drevo.

“Peti bo začel sedaj. Zapazil naju je,” je rekla Tina. “Včasih je res, kot da je malo bolan. Takrat najrajši poje o Napoleonu. Poprej je bil pevec v nekem tržaškem gledališču. Ko je nenadoma umrla za bratom tudi mama, je prišel na oder in začel peti o Napoleonu. Ploskali so mu vsi — drugi dan pa je izgubil službo. Mnogo let je prešlo od takrat! Ho-

dila sva potem po deželi, kjer je prepeval ljudem, vedno na novo, vedno iz sebe. Tudi sedaj uhaaj od dela v gozd in prepeva po več ur.”

Mož na vrbi je dvignil roko v pozdrav, vrgel dolge lase čez rame in zaslíšal sem nenavadno pesem, ki je bila tisti dan druga, da sem si jo zapomnil in jo pišem v spomin.

“Živel nekoč Napoleon
in rekel je: ‘Hej, svet bo moj!’
in glas njegov kot grom neba
je gnal v smrt ljudi nebroj.

Jaz pa pevec sem Strnad,
jaz imam svojo Tino rad,
v zeleni kronici sedim,
Napoleona ni, jaz še živim.”

Odbijal se je glas v skalovju, ki se je dvigalo onstran potoka, potoval preko šipkov in preko orjaških hrastov v daljo do temine macesnov in borovcev in se izgubljal v kotlinah nevidnih tolmunov. Stari je prepeval kitico za kitico, vsako na novo, pel je o rdečih zvezdah, o zarji in jutranjem solncu. Že med petjem je pritekla Tina do njega.

“Očka, lepo te prosim, pojdi delat,” je hitela govoriti, ko sem pristopil. “Paznik je hud. Zmerjal me je radi tebe.”

“Moje hčerke ne bo nihče zmerjal,” se je razsrdil mož na vrbi.

“Ali, očka, dobri moj, pojdi z menoj! Ljubčka ti bom dala, če greš.”

Pevcu so se poteze razjasnile. Skočil je na tla. Ovila se mu je krog vratu, ga poljubila na lica in ga božala po laseh. Raznežil se je. Velike oči so se mu zasmejale. Prijel je hčerko z močnimi rokami in jo dvignil visoko proti solncu. To mu je razsvetlilo pol obraza, da se je v sinjini neba, v katerega je gledal, izrazito črtal obrobek obličja. Hčerka mu je visela lahko v roak in se smejala neprestano.

“Ubogi angelček moj, tebe ne bo zmerjal nihče. Naj ga slišim jaz! Ubogo dete, kdaj bo konec najinih črnih in neveselih poti, in vendar je tu lepo, zelo lepo. Zdi se mi, da sem močan, da bi zrl lahko samemu solncu v obraz.”

Tako lepa je bila slika, da sem jo gledal z nemim občudovanjem. Položil je otroka nazaj na trato, odtrgal šipek z robidovja in ga ji

vteknil v lase z veliko nežnostjo in resnobo. Nato smo odšli.

“Veste,” je govoril meni, “nekoč sem bil baritonist in prepeval mnogo od vseh ljudstev. Vam je pravila hčerka? Da! Tisti dan, saj veste, se mi je zagabilo vse, v dno srca mi je bilo v odpor in plehkobo. Vzljubil sem le še cigansko pesem, ki je edino prava, le verujte, dasi ne pozna not. Zdi se mi, da se mi smejete. Vi se popolnoma lahko smejete, kajti vsakdo misli po svoje, ima dušo po svoje in srce po svoje. Ne, ne, ampak Vi se ne smejete. Pa res, še ena pesem je prava, pesem novih dni. Čudni časi so sedaj! Kamenje razbijam tako vsak dan, sedim vrh skalovja, razbijam, razbijam kamenje in misli, ali je že bilo dosti krvave zarjice, ali mora priti tisto, ki je strašno in vendar potrebno za kovača novega časa. Ni še dovolj zarjice, a ko je bo dovolj? Molčite? Napoleon je bil silen v svoji dobi. Vsak izmed nas pa je lahko Napoleon, če le pride pravi čas. V kamenju sem spoznal življenje. Odslej verujem vanj, dasi sta mi mrtva žena in sin. Tina, kmalu bo zarjice dovolj in nato pride novo rojstvo! Ti pa boš angelček v njem. Nič ne bodo več sirovi takrat ljudje s teboj.”

To in mnogo drugega je govoril, dokler nismo prišli do delavnic. Paznik je mrmral in ni bil zadovoljen, da sem šel tudi jaz v gozd. Brez besede je pokazal dekletu s prstom proti baraki. Odšla je pomivat posodo. Njen oče je sedel vrh kamnoloma, prijel svedel in kladivo in začel dolbsti rovček za novo mino.

Teden pozneje je pridrevel kamijon v vas. Urno sem bil na njem in ukazal vozniku, naj ga nažene z vso silo. “In ko je zarjica rumena, in ko je zarjica rumena,” sem ponavljal z drevečim ropotom kolesja. Skočil sem na cesto in tekel pod kamnolom. Na dnu je ležalo razdejano telesce male deklice Tine v mlakuži krvi. Visok je bil padec s skale, ko je bežala pred paznikom. Kri pa je bila rdeča kot lisa, ki sem jo gledal v gozdu na poti. Položil sem roko na srce — nič, žila — nič, in vendar je že v tistem trenutku zagorelo v pogledu. Nato sem videl, kako je zašlo solnce in kako je prepregla zarja pol doline. Divje je kričal in vihtel kladivo krog sebe. Krog njega pa se je zbralo kakih dvajset delavcev in mu s krampi branilo, da ni ušel iz kroga. Na licih so jim ležale temne sence.

T. D.

ALI JE RES TO DOKAZ, DA KATOLIŠKA CERKEV NI BOŽJE DELO?

Večkrat se sliši od strani nasprotnikov katoliške cerkve očitane, da je katoliška cerkev nazadnjaška in starokopitna, da nič ne napreduje, se nič ne reformira in ne modernizira, da je v sedanji napredni in moderni dobi še vedno ista, kot je bila in da je zato, ker sama ne napreduje, sovražnica napredka in da zato ni za sedanji napredni in moderni svet več primerna, da je kot taka zanič, celo to, da je sama radi tega dokaz, da ni božje, temveč človeško delo.

Torej zato, ker katoliška cerkev ne napreduje, naj bi ne bila božje delo?! Ali ni vsakomur lahko dovolj jasno, da katoliška cerkev ravno zato ne napreduje, ker je božje delo, ker kot taka sploh napredovati ne more, ker je najpopolnejše dovršeno delo neskočno modrega Boga, ki je vsemogočen, neskončno moder in tudi sam najpopolnejše bitje, da popolnejši ne more biti in zato tudi ne more napredovati. Zato so vsa njegova dela tako dobro, pravilno in najpopolnejše dovršena, da nimajo niti sence kake napake ali pomanjkljivosti in se zato ne morejo nič zboljšati, nič spopolniti, da jih ni treba nič spreminjati, prenavljati, reformirati, popravljati. Naj bodo časi in potrebe na svetu še tako različni, naj se svet še tako spreminja, se še tako reformira, zboljšuje, napreduje in modernizira, naj se človeško delo še tako spopolnuje — katoliška cerkev je vedno enako dobra in primerna, kakor je bila v svojih prvih časih.

Napredovati, zboljševati in spopolnjevati se more, popravljati, prenavljati in reformirati se mora samo človeško delo, ki je pomanjkljivo, nepopolno, ker ima napake in nedostatke in ne more biti nikdar tako dobro, tako pravilno in popolno, da bi boljše, pravilnejše in popolnejše več ne moglo biti, da bi se ne moglo več zboljšati in spopolniti, da ne bi moglo nič več napredovati.

Če bi katoliška cerkev sploh mogla napredovati, se mogla zboljševati in spopolnovati, bi bilo to dokaz, da ni popolna, da ni popolnoma dovršeno delo, da ni brez napak, brez pomanj-

kljivosti in nedostatkov, da ji to in ono manjka, da jo je treba kaj popraviti, zboljšati, spopolniti, treba reformirati, pri njej to in ono spremeniti, ji kaj odvzeti, kaj dodati, itd., itd.

In kaj takega bi naj pameten in razsoden človek imel za božje delo, za božjo ustanovo? Kako bi se naj to potem skladalo z vero v vse-mogočnega, neskončno modrega Boga, Stvarnika, z vero v najvišje in najpopolnejše bitje?

Taka katoliška cerkev, nepopolna in pomanjkljiva, kot je človeško delo, ki bi mogla napredovati, se izboljševati in spopolnjevati, bi morda bila po volji onih, ki katoliške cerkve kot popolnoma dovršeno delo, kakoršna je, nečejo zdaj smatrati za božje delo in bi jo kot tako raje smatrali potem, ko bi bila pomanjkljiva in nepopolna in bi zato mogla napredovati, se bi jo moglo zboljševati in spopolnjevati, se jo reformirati in da bi jo potem oni sami ne izboljševali in spopolnjevali in na vedno boljši način reformirali, temveč da bi jo pokvarili in v slabšo spremenjali, po svojem okusu reformirali, da bi bila zgolj človeško delo, ker oni raje verujejo to, kar njim ugaja, pa naj bi bilo tudi še tako neverjetno, celo naravnost nemogoče, kakor pa to, kar sprijeti človeški naravi ne prija, pa naj bi bilo tudi še tako samoobsebi verjetno, še tako dokazano in izpričano; raje verujejo slabemu, zmotnemu in pokvarjenemu človeku, kakor vsemogočnemu in neskončnemu modremu Bogu; za večjo avtoriteto imajo slabo, zmotno, nepopolno in pomanjkljivo človeško delo, kakor pa neskončno modro in najpopolnejše dovršeno božje delo. Pri njih nima besede dokazana resnica, temveč — slepa strast.

Ravno to, da je katoliška cerkev tako modro in popolnoma dovršeno delo, da modrejše in popolnejše ne more biti in zato ne more napredovati in ji napredovati ni treba, je dokaz, da je božje in ne človeško delo; zato je brez vsake tudi najmanjše zmote in napake in zato ne potrebuje nobenega zboljševanja in reforme.

Zato naj bi klevetniki, ki jim katoliška cerkev zato ni božje delo, ker je brez zmot in napak in zato o kakem njenem napredovanju, da bi postala boljša in primernejša, ne more biti govora, nekoliko pomislili, da je isti Bog, ki je vstanovil katoliško cerkev, ki bi se po njih mnenju morala spremenjevati, reformirati, modernizirati in napredovati, vstvaril tudi človeka in ga obdaril z razumom, da more z njim prodi-

rati vedno dalje in višje v vednosti in znanosti in napredovati? Ali ni torej človek s svojim vedno napredujočim razumom pravi umotvor božji? Ali ni potem ravno Bog Stvarnik in Začetnik vsega človeškega napredka? Ali more potem se človek ponašati s svojim napredkom in katoliško cerkev prezirati in jo imeti za nasprotnico napredka zato, ker zato ne napreduje ker kot božja vstanova napredovati ne more. Tudi Bog kot najpopolnejše bitje ne more napredovati, temveč je vedno eden in isti.

Zato pa vi, ki pravite, da katoliška cerkev ni božje delo in hočete s tem nevedne in nerazsodne ljudi odvrniti od katoliške cerkve, odvrniti jih obenem tudi od Boga, pa doseči, da se na mesto katoliške cerkve in Boga, raje oklenejo vas in vaših zmot, ali boste tem ljudem vi večji in mogočnejši, kakor pa Bog, ki je vse vstvaril in ki vse vlada po svoji, ne pa po vaši volji in vas nikdar ne vpraša, je li vam tako ali tako po volji ali ne. Kadar in kakor On hoče, pa se zvrnete, pa zbolite, pa umrjete; niti minute časa ne morete zadržati, da bi ne storil z vami kadar in kakor hoče On, ki se čisto nič ne ozira na vašo "naprednost" in "svobodomiselnost"; še ene same sekunde časa ni vašega. Pa se vsajate in repenčite, kot da bi vi znali in mogli več kakor Bog, kot da ste vi mogočnejši, zmožnejši in modrejši, kakor On, da Ga hočete spraviti iz njegovega prestola, kot da bi vi na mesto njega mogli in znali bolje vladati in svetu bolj gospodariti, znali in mogli človeštvo bolj zadovoljiti in osrečiti, kot ga pa zna in more Bog . . .!

Ni pa samo katoliška cerkev, katero je vstanovil Bog, temveč vse, kar je On vstvaril in naredil, je vse tako najpopolnejše dovršeno delo, da ne more in mu ni treba nič napredovati, da se ne more in se mu ni treba nič več spopolniti. Kar nekoliko pogledjmo vesoljno stvarstvo; pogledjmo in premislimo sinje in zvezdnato nebo nad nami; pogledjmo solnce in luno, premostrimo in premislimo vsemirje in neizmerne svetove, posebno našo zemljo, ki se suče okrog solca in ves vesoljni naravni red. Pogledjmo in premislimo nadalje življenje na zemlji, rastlinstvo, živalstvo, posebno pa človeka kot krono vsega stvarstva — kako človeški um pri pogledu in misli na vse to, strmi in občuduje! Kako se človek pri tem čuti majhnega, neznatnega, nezmožnega, revnega, pa obenem za kako velikega, mogočnega, neskončno modrega mora imeti

Onega, ki je mogel, znal in umel vse to narediti, ki je vse to naredil in uredil tako lepo, tako pravilno, brezhibno, harmonično, modro, tako dovršeno in popolno. Posebno pa še to, da je vstvaril takega človeka in ga obdaril s takim umom, da more marsikaj še skritega še sam odkriti in iznajti, da more tako silno napredovati, kod vidimo, da napreduje posebno v sedanjih časih.

Pri tem pa seveda ne mislimo "napredka" brezvernih ljudi, katerih napredek je rakova pot in ki v zahvalo za vse, posebno za ves človeški napredek, ne marajo več Boga in vsled sedanjega napredka, vsled katerega bi morali Boga še bolj priznavati, pa se Ga v svoji ogromni duševni revščini in v ogabnem napuhu drznejajo tajiti!

In vse to vesoljno stvarstvo, vse to ogromno božje delo obstoji že tako dolgo — ravno brezverci pripisujejo svetu največjo starost, niti z milijoni let ne štedijo — pa je še vse, kakor bi bilo ravnokar novo, kot da bi bilo še le od včeraj! Vse je še kakor je bilo, v najpopolnejši meri, v najboljšem stanju, v najlepšem soglasju, v najbolj dovršenem redu. Še čisto nič ni zastarelega, obrabljenega, dosluženega, pokvarjenega in pohabljenega, nič za ostalega, za sedanji čas in razmere napačnega in neprimernega, pomanjkljivega. Vse je še ravno tako, kot je bilo . . .

Zato pa ni treba nič pre narediti, nič spremeniti, nič popraviti, nič reformirati, nič zboljšati, nič izpopolniti, ničesar odpraviti, pa z drugim novim ali boljšim nadomestiti, nič ni treba flikati, nič mazati — sploh o kakem napredku ne more biti govora. Svet se zmeraj enako vrti, zvezde se ravno tako še svetijo, kakor so se in se z drugimi svetovi vred sučejo vsaka njej določeni smehi. Luna še vedno enako vzhaja in zahaja in daje svojo medlo svetlobo, solnce še enako sveti in greje in še vedno enako vzhaja in zahaja točno ob svojem času; niti minute preje ali kasneje ne izzide in ne zajde. Že naprej vemo, da solnce zopet in zopet pride in zajde, ne da bi se kje kaj zamudilo, ali kam zašlo ali se zgubilo, se kam zaletelo ali kam zadelo. Vse, vse gre v najlepšem, najpopolnejšem redu, v popolni sigurnosti in zanesljivosti, da se nam ni bati, da bi se zdaj pa zdaj kaj pokvarilo, polomilo, vstavilo, zdrobilo, porušilo in nam celo kaj na glavo padlo!

Ker je božje delo, stvarstvo, tako popolno in dovršeno in mu prav ničesar ne manjka, zato se ne more nič spopolniti, nič zboljšati, ne more napredovati, da bi bilo še popolnejše in boljše. In ravno to je znamenje in dokaz, da je to le božje delo, ker spopolniti se, zboljšati se in napredovati more le človeško delo, ki je pomanjkljivo in nepopolno in ni nikdar tako, da bi boljše in popolnejše ne moglo biti.

Zato mora biti že otroku, ki se pameti zaveda, jasno, da je tudi katoliška cerkev, katero hočejo nekaki "naprednjaki" proglasiti za človeško delo, le božjega izvora.

A. Tomec.

NOČNI ČUVAJ

Pritopal je ob palici v posvetovavnico. Deset mož se je ozrlo vanj. Župan je sedel za mizo sredi njih in ga nekaj trenutkov opazoval. Starcu se je tresel pogled. Čez kalne oči so mežikale razširjene veke in so bile rdeče, ko da hoče izstopiti kri iz njih. Vznemirjen je dvignil desnico in si pogladil šop sivih las, ki so v neredu viseli od robov pleše proti vratu.

"Janez Gliha," je rekel župan nevede, "to-rej si prišel."

Starec je prikimal in zopet vprašujoče pogledal odbornike. Roka, ki se je oprijemala palice, se je tresla, kot da se je strah pilepil v njeno dlan.

"Kajne, petdeset let si bil za nočnega čuvaja v naši vasi?"

"Da! Petdeset let in ni bilo noči, da bi v njej zaspal. Ko je drugim sijalo solnce, je bila zame noč."

Glas mu je zamolklo prihajal iznad težko se premikajoče spodnje čeljusti.

"Janez Gliha, odbor se ti ob tvojem sedemdesetem letu zahvaljuje za delo, ki si ga opravljal toliko let." Starcu so se zasvetile oči, zamomljal je v zadregi in ni vedel, kaj bi odgovoril.

"Toda, Janez . . ."

Besedica je bila izgovorjena z nenavadnim poudarkom.

“Kaaj?” je vprašal plašno.

“Toda povedati ti moram, da je Sterletov Miha zaprosil za tvojo službo.”

“Za službo,” je ponovil in čeljust se mu je povescila kot v grozi.

“Da, za službo in odbor je prošnji ugodil.”

Gliha je buljil v županov široki obraz in ni mogel umeti.

“Kaaj?”

“Sterletov Miha bo odslej nočni čuvaj. Si razumel?”

“Miha?”

“Da, Miha bo.”

Pomeknil se je za korak naprej in zopet pogledal odbornike. Vsi so zrl v tla.

“Pa saj, saj . . .” Glas mu je bil jecljav, otroški in trepetal je, kot da se je v dno grla za-teknil jok.

“Saj, saj bi lahko jaz še . . . Petdeset let sem čuval. Pokazal sem, da . . . Saj bi bil lahko jaz še čuvaj.” Županu je pošla potrpežljivost.

“Kaj bi, Janez Gliha! Ne vidiš, da ti je povešena glava, kot da visi že smrt na njej? Ne bodi otročji! Čas je, da se odpočiješ. Za stanovanje ti je preskrbljeno. Izslel se boš iz občinske hiše v kočo Jernača, ki se je odpeljal v Kanado. Hrano boš imel po družinah, in če zbolíš, bo že preskrbljeno zate.”

“Aa,” se je začudil vprašujoče.

“Zlomka, ali si gluha,” je zaklical župan že močno vznejevoljen.

“Jutri se preseliš v Jernačevo kočo! H kosilu pa pridi najprej k nam! Si razumel?”

“Pa je zima, zima sedaj,” je zajeceljal stavec preplašeno.

“Seveda je zima. Zato pa ni, da bi ti hodil v nočnem mrazu okrog. Sterletov Miha je pa močan. Nocoj bo prevzel tvojo službo.”

“Že nocoj?”

“Da, že nocoj.”

Gliha se je ozrl še enkrat po odbornikih. Na ustnicah mu je visela prošnja, a nihče ni dvignil oči, nihče ni izpregovoril. Obrnil se je in odtapljal brez besede iz sobe.

* * *

Strmel je iz podstrešne izbe občinske hiše na pokrajino. Nad dolino se je plazil mrak. Ogromen oblak se je skrivenčeno vil pod nebom. Njegovi jeziki so se stekali čez ugašajočo modrino obzorja, se večali, večali in se razprostrli

kot neizmerni mehovi do robov doline. Od nekod je zapihal veter. Samotna snežinka je zdaj pa zdaj zakrožila v njem. Polagoma so snežinke izginjale v temi, ki je pokrila zemljo.

Stolček, na katerem je stal Janez, se je izpodmেকnil in zaropotal. Mož se je prestrašil in zaprl okno nad seboj. Sedel je na posteljo slamnjačo in se v motni svetlobi leščerbe poslavljal od sobice. Vse je bilo nad petdeset let staro, vse domače, vse tako združeno z njegovim življenjem, kot da je leseni posteljnjak, orehova skrinja, stolček in kozliček za sezuvanje škornjev le del njegove duše, kakor da so sive stene sobice in okno v strehi, skozi katero je videl sonce na nebu, ko je zaspal, in ga videl zahajati, ko je vstal, polovica njegovih dni.

“Kaj bi vzel s seboj? Kaj je moje? Stražil bom še to noč in jutri me odženejo v Jernačevo kočo, kjer piha mraz skozi lesene razpadajoče stene, da tam umrjem. Kaj sem vam storil, da me sedaj obsojate na smrt?”

Ljudje božji, za dolgih petdeset let dela me obsojate na smrt, mi jemljete dom, spomine na življenje! V tej sobi bo odslej bival Miha, ki kolne; onečastil bo njeno dušo.”

Vstal je, stopil do skrinje in dvignil pokrov.

“Kaj naj vzamem s seboj? Naj ostane plešnivo perilo tebi, Miha, za strah starosti. Tebe, Julka, pa ne pustim. O, še v Jernačevo kočo boš šla z menoj!”

Poiskal je na dnu sliko, zavito v rjav papir, in zaprl skrinjo. Ozrl se je še enkrat po sobi, si obrisal z zamazanim rokavom solze in sključen zlezl po lestvi do prvih stopnic in dalje po njih v vežo in ven, neprestano se ozirajoč, ali ga je kdo videl.

Hlad mu je udaril v obraz. Stresel se je in si tesneje zapel suknjo. Sneg je cvileče zaškripal pod škornji. Ozrl se je naokrog. Dolina je počivala v neprodorni temi. Le po oknih v vasi so sijale petrolejke. Za šipami so se premikale sence.

“Ljudje so tam in ne vedo, da potujem danes poslednjič mimo njih, v ljubezni do njih, v njih varstvo. Doslej je bila njih beseda prijazna, odslej bodo mrmrali, ko bom stopal skozi duri. Sedaj pa grem, da se mi zadnjič razjoka duša, ki hrepeni po boljšem bivališču kot je Jernačevo kočica.

Vrh vasi je nekdo zavriskal. Glas je ra-

dostno zaplaval nad vasjo in se širil do vznožij visokih gora.

“Miha je! Vriska fant, o, vriska in se ra-
duje nad mojim grobom. Tudi jaz imam še
moči slušaj, Miha!” Poskusil je. Iz ust se je
opotekel hripav glas. V prsih ga je stisnilo in
v grlu je začutil prasketanje, ki se je izprevglo
v dušljiv kašelj. V sosednji hiši je zajokal otrok.

“Ne morem več, Miha! Toda včasih sem
vriskal glasneje in radostneje ko ti!”

Razvedril se je.

“Da, smrt mi stiska grlo sedaj, toda takrat
je bil moj glas od veselja kipeč. Fant, kot ti se-
daj, sem imel dekle. O, tudi jaz . . .”

Na uvele ustnice mu je legal smehljaj. Na-
potil se je dalje.

“Gor pojdem pod tvoje okence, Julka!”

Trudno se je premikal mimo poslopij. Hiše
so spale zatopljene v molčanje, le iz hlevov je
bilo slišati, kako so konji udarjali ob leseni pod
in so krave zdaj pa zdaj zamomljale. Ob žu-
panovi hiši je skočil pes iz ute, da bi zalajal, pa
se je zvil, ko je zavohal starega znanca, priliz-
njeno k njegovim nogam.

“Belin, ti si, Belin,” je zamrmral in gladil z
dlanjo po volhki dlaki. “Miho boš obljajal. Me-
ne nisi nikdar, saj si šel premnogokrat z menoj
skoz vas in sem delil svoj kruh s teboj. Kdaj
bodo izgnali tudi tebe, revček, da boš begal
okrog in tulil v noč!”

Pes je tiho zacvilil.

“Zebe te, revček! Čakaj, pojdi v uto na-
zaj! Popravit ti bom gnezdo in te pokril. Saj
boš še zmrznil tukaj v tej hladni noči. Ni prav,
da legaš kar v sneg. Človek zaspi in se ne zbudi
nič več. Tako, viš, sedaj sem te ogrnil. Če pa
tudi tebe izženejo kdaj, kar nič ne tuli ponoči
okrog, ampak k meni pridi v Jernačevo kočo.
Bom že nabral kruha tudi zate.”

Bridkost ga je obšla do solz. Pogladi je
psa še enkrat ter odšel dalje. Korak mu je bil
težak in spotikal se je nad kamni, ki so ležali
skriti pod snegom. V zvoniku na holmu je bila
ura. “Deset je,” je pomislil, ne da bi štel, in se
ustavil pred nizkim poslopjem, ki se je mračno
dvigalo v noč. V ozadju je bilo še eno okno
razsvetljeno. Svetloba je v žarkem, ozkem po-
toku lila na sneg in se lomila čez zasnežene
hlode.

“Jelica še ne spi. Tiho bom moral biti, da
me ne sliši in se ne prestraši. O, to dekle! Pra-

vijo, da za Mihom gleda. Res, čudno je na tem
svetu. Godi se mu kot meni nekoč.”

Prišel je tik do zidu, razkopal sneg s hlo-
da in sedel nanj. Palica mu je zdrknila k no-
gam. Zagledal se je v svetli žarek ter šele se-
daj zapazil, da se svetlikajo iz teme padajoče
snežinke v njem. Bile so čudno lepe kot me-
tuljčki, ki beže v luč. Zazrl se je vanjo in se
zamišljeno smejal. Za hip se mu je zakročilo v
glavi, kot da mu hoče telo v zrak, pa je povetil
oči in se zopet zasmeljal, kakor bi se nečesa
spomnil. Odpel je suknjo in vzel iz žepa za-
vojček. Prsti so se mu tresli in pozabil je spet
zapeti suknjo. Odmotal je papir, primeknil
podobo k svetlobi in se zagledal vanjo. “Svoje-
mu Janezu v spomin — Julka —” je bilo napi-
sano na sliki. Gledal je, gledal. Izpod rute in
črnih gladkih las je pod belim čelom zrlo dvoje
velikih oči vanj. Ruta se je vila krog vratu in
padala čez belo bluzo na prsi. Dasi je slika
obledela, je bil obrazek vendarle kot živ.

“Ta ruta je bila rdeča. Kupil sem jo bil
jaz na sejmu. Ona pa mi je bila kupila vivček,
tistega, ki mi ga je pred leti ukradel berač, klateški,
za plačilo, ker sem ga prenočil v svoji izbi.
Samo ta slika mi je še ostala, o, samo še ta slika!
Julka, zakaj je pričel tvoj obraz bledeti in upa-
dati, da sem preplašen begal k zdravniku, in
zakaj si umrl, ti dobri otrok! Da si živela, na-
ma ne bi bilo hudega. V Ameriko bi šel takrat
z drugimi in ti v premogovniku nakopal denar-
ja, da ne bi več stradala in bi ti ne bilo treba
iskati za žetvijo po hišah. O, in zibelko bi na-
redil potem in ti bi ajala malega, kot da si go-
spa in ne dninarsko dekle, ki mu ni dano imeti
otrok. O, da se je iz bede naselila bolezen vate.”

Obrisal si je zopet oči, ko se je spomnil zla-
tih sanj in prvih bridkosti, ki so še živele skozi
davna leta v tisti večer.

“Tvoja smrt me je prikovala na to vas, da
sem petdeset let sanjaril mimo tvojega okna.
Tisočkrat sem posedel na tem prostoru in nisem
mogel verjeti, da te ni več. In kadarkoli so cve-
tele rože na travnikih, so cvetele tudi na tvojem
grobu, da so se mi smejali neumni ljudje. Sedaj
pa je zima in Bog ve, ali jih bom lahko še na-
sadiril v prihodnji pomladi na tvoj grob. Glej,
Julka, gosteje padajo snežinke in to zimo so ču-
dovito mrzle, kot da je letošnja zima nekaj po-
sebnega. Zdi se mi, da bo Jernačeva kočica moj
grob. Saj si rekla, ko si umirala, da se vidiva

zopet tam. Stokrat sem prosil Boga, naj te me pokaže za trenutek v sanjah, pa me ni uslišal, čeprav sem prosil. Uslišal pa ni, da bo svidenje sedaj tem veselejše. O, lepše bo sedaj, kakor bi te gledal v sanjah!"

Za oknom se je premeknila senca. Bela roka je šla mimo in nato je luč ugasnila.

"Jelica gre počivat. — Snežinke so pa vse gostejše in večje. Morda se prehladim in mi ne bo treba hoditi od vrat do vrat, kjer bi me, nadležnega starca, sprejemali z mrmranjem. Enajst bije ura na holmu. Kdo ve, kdaj me ponese tja gor! Ne bo vesele osmine za menoj, ne bo! O možje, ki se niste upali dvigniti oči, ko sem stal pred vami! Še je življenje v meni in še zadnjo uro bi Janez Gliha lahko čuval vaše hiše! Ne boste mi ugrabili spominov! V Jernačevo kočo, ki razpada, ki v njenih plesnivih prostorih biva samo mraz in mrtvaški preprih, me zapirate. Naj bo, ljudje božji! Kot sveti Florijan sem vam bil dolgih petdeset let, sedaj ste pa povsili oči, ko so moje s prošnjo gledale v vas. Neštetokrat sem vas obvaroval ognja in tatov. In ti, župan, še dete si bil, ko je udaril ogenj iz oblaka v hišo tvojega očeta in jo hipoma spremenil v plamene. Na teh svojih rokah sem te nesel skozi ogenj, župan, in mater sem ti rešil v času, ko je tvoj oče samo kričal in se ni upal čez prag. Danes pa ti je bila beseda trda, ker te nisem mogel razumeti takoj. Vem, da sem star in mi smrt visi na glavi, toda brez potrebe ti je bila trda beseda. Pa odpuščam ti, župan, saj še ne veš, kaj je starec . . .

Jelica spi. Dekle ne ve, kdo je bival pred dolgimi leti v tej hiši in prav v njeni sobi. Julka, le prosí Boga, da bi se videla kmalu! Uvelo je moje srce, toda ljubezen živi v njem iz spomina od tistih dni in grob je ne bo zatrl. Dal sem ti besedo, ko si bila še vsa lepa in cvetoča, in držal jo bom vedno, ti dobri moj otrok!"

Glava se mu je povsila nazaj. Belih las so se oprijemale snežinke. Ni jih čutil. Toplota duše je premagala mraz, ki je stresal telo. Ne prestano je upiral oči v okno, ki ga ni bilo več videti. V tem je pes Belin ušel iz ute, v kateri ga je zeblo, in cvileče iskal po snegu.

"Julka," je naenkrat zaklical starec.

Glas je šel skozi temo dvorišča in se izgubil na strmi rebri.

"Julka!"

Vse tiho.

"Julka, mesec plove nad dolino in nebo je polno zvezd. Jaz, Janez sem."

"Kdo je?"

Glas je bil kot iz dalje, čudovito lep in mehak.

"Pridi, Julka!"

"Pridi, Julka!"

"Visoko, previsoko sem že!"

"Dvignil se bom do tebe."

"Bi šel res za menoj? Do neba?"

"In če bi šla više kot je večernica, više kot je rimska cesta, šel bi."

"Poklekni, Janez moj!"

"Zakaj, Julka?"

"Ker sem umrla."

"Ti, da si umrla?"

"Da, poklekni, Janez!"

"Pa saj govoriš z menoj."

"Ne vidiš, kako sedim na oblaku in plavam izpod neba k tebi?"

Vstal je, strmél v deklico in ji tiho stopal naproti. Zelena trava mu je šelestela pod škornji. Do njega se je nižal oblak. Julka je sedela na njem v tisti rdeči ruti — prav zares. Samo tako lepa je bila vsa, vsa lepša, kot da je stopila iz ognjenega solnca. Pokleknil je, razprostrl roke in strmél navzgor . . .

"Janez, pridi!" ga je vabila in se smehljala.

Sklonil se je z radostnim smehom, da bi poljubil nevesto, in se je dvigal visoko, visoko do neskončnosti, po kateri je hrepenel petdeset let.

* * *

Županov Belin je cvilil in razkopaval sneg iznad zmrzlega trupla. Skakal je krog njega in tulil z glasom, ki je jokavo plaval nad vasjo. Končno je prenehal, legel k truplu in zaril gobec v sneg. Ura je bila polnoči. Zacvilil je še enkrat kot v snu in nato so snežinke pokrile še njega . . .

Magajna Bogomir.

ZADNJA SLOVENSKA MATI

Globoko doli v dolini pod sivim Mangartom stoji lesena kočá. Pred njo se igra troje majhnih, nedolžnih bitij, katere varuje neka žena, njihova stara mati. Počasi ji drsijo ja-

gode na rožnem vencu nizzdoli, otroci pa brezskrbno skačejo okoli nje. Rada ima te otroke, saj so otroci njene hčere. A kadarkoli pogleda ona v te lepe njihove oči, kadarkoli jim boža njihove mehke, rumenkaste kodre, vselej jo prešine bridka žalost, in tiha solza se ji ukrade iz oči, njene roke se še tesneje oklenejo jagod na rožnem vencu, njene oči pa se tako proseče obrnejo proti nebu, kajti ona moli za srečo teh, ki tako brezskrbno skačejo okoli nje, saj so sirote, sirote brez matere. —

Lepa je bila Manica, ko je bila stara osemnajst let. Pridna, poštena je bila, kakor so sploh slovenska dekleta. Od jutra do večera je vedno sedela pri svojem stroju, bila je šivilja. Mati je gospodinjala pri hiši, ker družinskega očeta že davno niso imeli. Ponesrečil se je bil v tovarni, in od tedaj je preteklo mnogo let. Manica je bila edina hči, ki je morala skrbeti za svojo mater. Imela je dosti dela in tako je bilo življenje v hiši sicer tiho in mirno, toda bila je sreča in zadovoljnost doma. Kadar je Manica zapela s svojim čistim, zvonkim glasom, mati pa brala za pečjo iz knjig družbe sv. Mohorja, tedaj bi lahko vsak jima to srečo in zadovoljnost zavidal.

Ko pa se je Manici bližala devetnajsta pomlad njenega življenja, tedaj se je nekaj izvanrednega zgodilo. V hišo je prišel snubač. Ni bil zopern ta človek, toda bil je tujec — Nemeec. Govoril je toliko slovenski, da so se razumeli, kaj da hoče, obljubil pa je, da se hoče natančno naučiti. Manico je spoznal po drugih ljudeh kot dobro, pošteno dekle, on pa je dobre gospodinje potreboval. Bil je delavec v tovarni z dobrim zaslužkom. Če bi Manico dobil, bi bilo prav prijetno življenje pod jedno streho pri isti mizi. Tako je mislil on in sklenil je povprašati zanjo. Manica na ženitev še ni mislila, zato je od tega dneva postala bolj tiha, mislila je v svojem srcu, ali bi, ali bi ne. Mati ji je dala popolno prostost, samo molila je od tistega dne bolj goreče vsaki večer, da bi Bog dal Manici pravi poklic. In tako je hodil snubač večkrat na obisk, da sta se ga že popolno privadili. Vse jima je bilo všeč, samo — Nemeec je bil. Pa kaj se vse ne pozabi. Razumeli so se dobro — in vzela sta se.

Prav lepo življenje se je pričelo v leseni koči. Nazadnje se je celo mati privadila tega tujca, ki ga spočetka ni posebno mogla. Mož je

delal v tovarni, Manica doma za šivalnim strojem, mati je pa v kotu predla ali pa brala iz knjig.

Tako so živeli srečni in zadovoljni nekaj let, okoli hiše sta skakljala dva plavolasa dečka, v hiši se je pa v zibki smehljala najmlajša — Manica. Tako lepi so bili ti otroci, da je Manici vselej zaigralo oko veselja, kadar je pogledala na te svoje ljubljence. Vse bi storila zanje, noč in dan zanje delala. Dela v tovarni je zmanjkalo, in tako se je pomanjšal tudi zaslužek. Zato pa je Manica podvojila svoje moči!

Na njenih licih pa so se jele razcvetati tiste rudeče sumljive rože, rože predsmrtnice, ki so priče ovenelega življenja. Manica je jela pokašljevati, hirati, toda držala se je po koncu, dokler je mogla. Ko ni več mogla sedeti pri stroju, tedaj je legla v postelj, okrog sebe pa zbrala svoje srčke ter jim česala rumenkaste kodre in učila prve molitvice. Mati pa je iz zapečka vesela in žalostna gledala ta prizor, vesela, ker je gledala te žive, zdrave obrazke, žalostna, ker je vedela, kaj ima priti čez družino. Marsikatera tiha solza je zdrknila čez njen obraz, za katero ni vedel drugi, kot Bog v nebesih.

In Manica je vedela, da so njene ure štete. Dasi je ljubila svojega moža, vendar jo je skrbelo, kaj se bo zgodilo z njenimi otroci. Kadar je bil on prost, vzela je dete — Manico iz zibelke, ter jo dal njej v naročje, ki je težko dihala na postelji. Vzela jo je k sebi ter jo tako milo pogledala, da bi ta pogled v dno duše pretresel vsakega človeka; a dete se ji je smehljalo in se igralo z materinimi lasci. —

Mož je stal ob postelji kakor kamenit, ni govoril, ni jedel, najrajše je šel od doma ob takih prilikah. —

Ko so se po drugih hišah in kočah pripravljali za božične praznike, delali jaslice in krasili božično drevo, tedaj je Manica iztrpela. Nasuli so ji na grob črne, trde zemlje in belega mrzlega snega, ob grobu pa sta stala dva nedolžna otroka, ki sta nemo gledala druge ljudi, zlasti očeta in staro mater, zakaj jokajo, doma pa se je v zibelki sladko smehljala Manica ter se igrala z rožnim venčkom svoje matere.

Dolgčas je bilo nekaj dni. Stara mati še ni doživela tako žalostnih božičnih praznikov,

kakor so bili ti. Pa, kaj je hotela? Skrbela je za otroke kot popreje za časa boleznj svoje hčere. In tako so tekli naprej dnevi, tedni in meseci. —

Otroci so bili veseli in zdravi, kot popreje, in oče jih je rad imel. Sprevidel je pa, da tako ne more naprej iti, stara mati je slabotna in bolehnna, otroci potrebujejo matere. In šel je na Nemško v svoj rojstni kraj — in od tam je pripeljal svojo drugo nevesto. Čudni so bili prvi dnevi v leseni koči, vse je bilo nenavadno, a s časoma so se privadili drug drugemu. Ona ni razumela slovenski, pa otroci so bili še majhni, torej se je že izhajalo, stara mati je pa itak vedno v svoji izbi ali brala, ali pa molila.

Otroci so odrastli, in tudi Manica je že hodila. Tedaj je morala stara mati večkrat varovati mlado deco, ko je mlada nesla kosilo možu v tovarno.

In tedaj se je vselej njej milo storilo, ko je gledala te plavolase otroke, zlasti najmlajšo Manico, ko je slišala njihove čiste glasove, katerih pa ni razumela.

Drug duh je prišel v hišo, zdelo se ji je vse nekaj čudno in nenavadno. Otroci je niso ljubili več tako ko nekdanj, opominjala jih je, svarila, pa niso razumeli njenih besedi in so se ji smejali, to pa jo je tako bolelo, da se je zaprla v svojo izbo ter prebirala stare knjige družbe sv. Mohorja, ker novih ni dobila, ali pa je prilezla ob palici na pokopališče, ter tam pokleknila na grob, na katerem je stal lep križ z napisom, katerega pa ona ni razumela. — —

Ivan Baloh.

MARIA!

MALA CVETKA IN ROŽA SKRIVNOSTNA.

Na dne 3. oktobra, ki je tudi mesec posvečen Mariji, častimo sv. Terezijo, Malo Cvetko Jezusovo. Sv. Terezija je imenitna za svojo "malo pot", ki, po besedah sv. Očeta, Pija XI., je njo vodila "ravno do vrha junaške kreposti". Med njenimi posebnimi čednostmi morem našte-

vati ljubezen do Boga, ljubezen do bližnjega, vero, upanje, ponižnost, ravnodušnost napram stvarjem, samozatajevanje, pokorščino, uboštvo, preprostost, gorečnost za duše, ter zaupanje v Boga. Ampak seznam ne bi nikakor bil popoln, če bi ne omenili njeno globoko ljubezen do nebeške Matere. Mala Cvetka je zelo ljubila Rožo Skrivnostno.

Najprvo bi morali pogledati začetek vdanosti k Mariji. Starša sv. Terezije sta bila jako pobožna. Ona sta rada hodila pogostoma k sv. maši, k sv. zakramentom, k besedi božji, itd. Vsak dan se je v njihovi hiši bralo sv. pismo in knjiga o cerkvenem letu. Pred lepim Marijinim kipom sta z otroki molila češčenje Matere božje, posebno sv. rožni venec, v mesecu majniku. Gospa Martinova je priredila v domači izbi s svojima hčerkama pravi majniški oltar. Odela ga je okusno v mlado zelenje in pisano cvetje ter okrasila s svečkami, ki jih je pri skupnih pobožnostih prižgala. Vsem devet otrokom, ki jih je Gospod njima podaril, sta starša nadela ime Marijino, na primer, Marija Pavlina, Marija Celina, Marija Frančiška Terezija.

Ko je Terezija bila stara 10 let, je sestra Pavlina vstopila v karmelski samostan. Ločitev dveh sester, ki sta se tako ljubili ena drugo, je bila taka poskušnja za malo Terezijo, da je postala jako bolna ter se je zdelo po človeški sodbi ozdravljenje nemogoče. Ona sama, v svojem življenjepisu, "Zgodba duše", je opisala dosledne dogodke, ki so na njo napravili neizbrisno vtis Marijinega milega materinstva: "Bolezen, ki me je zadela, je prav gotovo povzročila zavist satana, ki je bil ves besen in srdit radi tega prvega vstopa v samostan. Hotel se je nad menoj maščevati radi vse škode, ki mu jo je pozneje povzročila naša družina. A ni vedel, da je nebeška kraljica z materinsko ljubeznijo in zvestobo čuvala nad svojo malo cvetko in da se ji je z neba smehljala pripravljena, da ukroti vihar, ko bo njeno stebelce v nevarnosti, da se za vedno prelomi . . . V urah, ko je bolečina bila manj rezka, moje veselje je bilo plesti vence iz marjetic in spominčic za kip naše ljube Gospe . . . Takrat smo bili v lepem mesecu majniku, in zemlja je bila krasna s pomladanjimi cvetlič. Samo Mala Cvetka je h i r a l a t e r se je sušila za smrt. Toda

blizu je bilo žarečo Solnce, čudodelni Kip Nebeške Kraljice; proti temu slavnemu Solncu se je Mala Cvetka pogostoma obračala . . . Nekega jutra oče je stopil v mojo sobo, očitno v najglobokejši stiski. Izročil je Mariji več zlatov in jo prosil naj naroči v svetišču Naše Ljube Gospe Zmagovavke v Parizu mašno devetdnevnicu za ozdravljenje njegove siromašne "kraljičine." Njegova vera in ljubezen sta ganili moje srce, in sem mnogo želela vstati in mu povedati, da sem ozdravela. Žal, moje želje niso mogle storiti čudeža . . . Ampak je bil storjen po priprošnji Naše Ljube Gospe Zmagovavke... Popolnoma utrujena, sem z vsem srcem prosila Nebeško Mater da bi se usmilila. Nenadoma je Kip postal oživiljen ter sijaj krasen z božjo lepoto, ki je nobene moje besede ne morejo nikdar izraziti. Pogled na obrazu Naše Ljube Gospe je bil neizrečno naklonjen, mil in sočuten; kar je pa prodrlo do globine moje duše je bil njen ljubek smehljaj. Vse bolečine so se umaknile, oči so se napolnile, ter velike solze so tiho padle, solze najčistejšega nebeškega veselja. Ko je Marija videla, da sem stalno pogledavala kip, sami sebi je rekla, "Terezija je ozdravljena". Res je bilo. Mala Cvetka se je vrnila k življenju."

Povsod v svojem življenjepisu Terezija govori ljubeznivo o Mariji. Na primer, ko piše o svoji prvi izpovedi, pravi: "Spovednik me je izpodbujal, naj prav goreče gojim pobožnost k preblaženi Devici, in jaz sem trdno sklenila, da bom svojo nebeško Mater, ki sem ji že zdavnaj darovala svoje srce in svojo ljubezen, odslej s podvojeno zvestobo in pristrčno vdanostjo častila." V duhu se je postavila poleg Jezuščka na Marijina kolena in ji obljubila veliko otroško ljubezen.

Po svojem prvem sv. obhajilu pri popoldanski službi božji je mala Terezija v imenu vseh prvoobhajank molila posvetilno molitev k Materi božji. Terezika se je z največjo pristrčnostjo posvetila Mariji, ter jo preiskreno prosila da naj vedno čuva nad njo.

Na 31. maja, 1886, Terezija je vstopila v Marijino družbo. O tem piše: "Jaz sem določila se posvetiti v posebnem načinu Mariji in torej sem iskala sprejem v društvo Marijinih otrok". Odslej je vedno bolj napredovala v ljubezni do Marije. Njeno razmerje z Materjo božjo je postalo čedalje bolj razmerje najlju-

beznivejšega, najvdanejšega, in najzaupnejšega otroka z najlepšo, najboljšo in najmogočnejšo Materjo.

Njena vdanost k Mariji, posebno pod napisom Karmelske Matere Božje, je očitna ker si je izbrala red, ki je bil najprvi posvečen Mariji, namreč, Karmeličanski red. Člani tega reda nosijo kot glavni del svoje obleke, Marijin rjavi škapulir, škapulir, ki ga je Terezika, dolgo prej, ko ji je bilo dovoljeno vstopiti v karmeličanski red, tako često poljubila, tako goreče želela nositi, in končno v njem živela ter umrla. Razen tega, člani karmeličanskega reda, četudi so navadno zvani karmeliti ali karmelitarice, imajo uradno napis: "Bratje" ali "Sestre Karmelske Matere Božje", pravi otroci v Marijini mistični družini!

Ob dnevu svojih slovesnih obljub je pisala Terezija: "Praznik Marijinega rojstva, kako lep dan za večno zvezo z Jezusom Kristusom. Danes je bila preblažena Devica, ki je kot enodnevno dete poklonila svojemu Jezuščku majhno belo cvetko. Tako je bilo torej danes vse majhno, velike in neskončne so bile samo milosti, ki sem jih prejela, in mir in radost, ki sta napolnjevala moje srce."

Na drugem mestu vzklikne: "Kako ljubim Devico Marijo! Če bi bila duhovnik, kako dobro bi govorila o Njej . . . Včasih jo slikajo, kakor bi bila nepristopna, in vendar bi jo morali predstavljati kot mater, ki jo lahko posnemamo. Ona je bolj mati ko kraljica! Slišala sem govoriti, da njena svetloba otemni vse svetnike, kakor otemni vzhajajoče solnce vse zvezde. Moj Bog! kako čudno se to sliši! Mati, ki uničuje slavo svojih otrok! Jaz mislim prav narobe in sem prepričana, da ona še zelo povečuje sijaj izvoljenih. — Devica Marija! Kako preprosto se mi zdi njeno življenje!"

V pismu k sestri Celini, Terezija je nekoč pisala: "Včasih kar tako brez premisleka pravim najsvetejši Devici: Veš, moja ljuba Mati, da sem srečnejša od tebe? Jaz imam tebe za mater, ti pa nimaš kakor jaz Matere božje, da bi jo ljubila. Res, da si ti mati Jezusova, toda dala si ga nam; in on je dal tebe nam za mater; torej smo bogatejši od tebe! Nekoč si ponižno želela postati majhna služabnica Matere božje; in jaz, uboga stvarca, sem ne tvoja dekla, ampak tvoja hčerka. Ti si mati Jezusova in moja."

Fr. E. Starešinič.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

PISMO ZAPELJIVCU JANEZU

P. Bernard

Dragi zapeljivec Janez! — Morebiti se še spominjaš mojih prejšnjih pisem, ki sem jih naslovil na tvoj naslov. Navedel sem nekaj zgledov iz življenja, ki so pokazali, kako izgubi vso moralno moč človek, ki je zapravil svojo vero in je nehal po veri živeti.

Takih zgledov bi lahko navedel še celo vrsto. Če bi ne bilo "indiskretno", bi ti lahko po imenu navedel naše lastne rojake, ki so zapadli strašnim boleznim, da celo po špitalih ne vedo kam ž njimi, ker so zapravili vero in se potem prepustili vsakovrstnim razvratnostim. Lahko bi ti navedel celo vrsto takih, ki sami priznajo, da so "izgubljene ovce". Zavrgli so vero, ki jim je večkrat dolgčas po njej, pa so zašli predaleč, da bi si upali nazaj k njej. Imajo tam nekje onstran morja družine, ki hrepene po možu in očetu, on se pa vlačí po slabih hišah, pivnicah in podobnih luknjah ter zapravlja v njih zdravje, življenje in zadnji cent, ki ga še kje vjame. Ta ali oni morebiti živi na videz dostojno življenje v "novem" zakonu, ki ni po nobenem zakonu, pa ga vest nič več ne peče zavoljo nesreče, ki jo je nakopal na glavo svoje postavne družine tam kje na drugem koncu sveta. O, kaj bi se dalo o takih primerih povedati.

Sicer imaš pa tudi sam oči, dragi zapeljivec Janez, in moraš poznati take slučaje. Tudi ušesa imaš, da slišiš o njih. Ali res nikoli ne pomisliš, odkod in zakaj taki primeri? Pa morebiti se ti ne zdi vredno, o tem razmišljati. Zakaj neki ne? Ali se ti zdi, da je vse to prav in v redu? Ali si domišljuješ, da je te vrste življenje bolj primerno za človeka ko ono, ki ga uči vera?

Morebiti boš dejal: Ni sicer tako, da bi bilo to prav, ampak s tem, ko pomagam ljudem jemati vero, jih ne učim, da bi se tako zavrgli,

kakor zgoraj opisuješ. Saj so vseeno lahko pametni in mnogi so, čeprav nimajo vere. V tako življenje so se spustili zato, ker nimajo pameti, ne zato, ker nimajo vere. Naj rabijo svojo zdravo pamet, pa bodo tudi brez vere čedno živeli.

Tako bi najbrž rekel ti. Tako govore tudi drugi zapeljivci, pa naj jim bo ime Janez ali pa kako drugače. Tebe in vse take bi pa jaz vprašal: Povejte mi eno stvar, kaj pa imate v zalogi, da boste dali v zameno tistim ljudem, ki jim vero jemljete? Kaj imate takega, da jim bo izgubo vere odvagalo?

Pamet, praviš ti in mnogi drugi s teboj. No, recimo, da bi bil ti res v stanu, dati jim nekaj več pameti. Ali si pa že kdaj opazoval prav od blizu, kako slaba vodnica je pamet za človeka, kadar pade v kremplje hudih skušnjav, slabih nagnjenj, skritih strasti v sebi? O, kako pogosto pamet kar naravnost odpove v takih slučajih in človek pada, pada . . . Daj človeku še tako velik kos pameti, slab nadomestek si mu dal za ukradeno vero!

Boš rekel: Tudi verni ljudje se v skušnjavah slabo drže, strasti jih premagajo, slaba nagnjenja jim zrastejo čez glavo. Saj je gospa "Ljudomila" v zadnji številki napisala vnebovpijoč zgled . . .

Da, da! Tudi verni ljudje. Taki, "ki v cerkev hodijo". Žalostno! Pri tem pa pomisli, koliko bi bili še slabši tisti verni ljudje, če bi še tisti košček vere izgubili, ki jo imajo. Dokler imajo vero, je vsaj še malo upanja, da se bodo zavedeli svojih grdobij, da bodo začeli premagovati svoje strasti, da se bodo poboljšali. Vzemij jim še tisto vero, ki jo imajo — vzeli si jim zadnjo vejico opore in zadnjo iskrico upanja. Razmisli to, prijatelj!

Kapo pa, da imam vero za tako močno oporo v človeških slabostih? Ali morebiti samo zato, ker vera uči strah pred pogubljenjem, strah pred peklom? Tudi to igra svojo vlogo, na vsak način. Še večjo vlogo pa igrajo duhovni pripomočki, ki jih vera ponuja človeku, dokler jo ima. To je molitev, zakramenti, milost, misel na odrešilno delo Kristusovo za vsakega od nas posebej, zavest, da je Bog naš Oče. To so močni pripomočki zoper slaba nagnjenja, ki človeku dajo veliko oporo v boju z zlom, s slabostjo padle narave.

Ti si gotovo med tistimi, ki se pohujšujejo nad vernimi, ki hodijo k spovedi, pri tem pa ne

kažejo nobenega poboljšanja. Med njimi je tudi gospa "Ljudomila", toda verjemi, med tistimi sem tudi jaz. Toda dokler bodo hodili k spovedi, je vsaj še upanje zanje, da bodo nekoč vendarle naredili dobro spoved in se zavedeli, da k spovedi spada tudi TRDEN sklep. Če bodo le spet in spet pri spovedi naredili tak trden sklep, se bo njihova slaba volja utrjevala bolj in bolj ter bo končno dovolj utrjena, da se bodo poboljšali. Kdor je pa popolnoma ob vero, si je zaprl pot do tega pripomočka, do naravnega in nadnaravnega utrjevanja svoje slabe volje in — kaj bo ž njim?

Torej še enkrat: Kaj boš dal, zapeljivec Janez, v zameno človeku, ki si mu iztrgal vero iz srca? Ničesar veljavnega nimaš!

Menda si se veselil, če si slučajno bral pismo gospe Ljudomile. Ta mu jih je dala pod nos, si morebiti rekel. Kaj mi je dala pod nos? Besedo "hinavec", to je približno vse. Pa tega sem že vaju in mi ni moglo do živega.

Je povedala gospa "Ljudomila", da so sosede verni, pa taki kruteži napram staremu očetu. Kakšni bi šele bili, če bi nič v cerkev ne hodili! To je samo dokaz da so tisti ljudje podvrženi sili slabih nagnjenj, da se v vero še niso poglobili, da hodijo v cerkev iz neke navade ali kar že.

Je tudi povedala, da so njeni otroci popolnoma drugačni. Zelo lepo. Zraven je pa hitro dostavila, da jih je vendarle učila deset božjih zapovedi, hm, hm, ali niso te zapovedi VERSKA reč? Sicer iz vsega pisma sledi, da njeni otroci VSEH 10 zapovedi NE spolnjujejo, vsaj tiste ne, ki pravi: POSVEČUJ PRAZNIK! Kako ga posvečujejo, če ne hodijo ob nedeljah poslušati — kako je že rekla? — "tistih traparij". Naj ji bo odpuščeno, saj ne ve, kaj govori.

Toda recimo, da Ljudomilini otroci vendar po večem izpolnjujejo 10 zapovedi, zlasti četrto, kakor je povedalo pismo. Jako razveseljivo. Ali naj je pa to zadovoljiv dokaz, da je nevera boljša ko vera za življenje, ki naj bo človeka vredno?

Že po naravi nima vsak človek enako močnih strasti in tudi ne enako hudih slabih nagnjenj. Eden bolj, drugi manj. Pa je tudi res, da eden in isti človek ni vedno enako razpoložen. Lahko je ž njim tako, da v pripravnih okoliščinah z lahkoto obvlada samega sebe, ko pa pridejo drugačne okoliščine, vse nekam zdivja

v njem. Saj tudi ljudje govore: V mladosti je bil dober, na stara leta je kar obnorel. Ali pa narobe: Tak divjak je bil v mladosti, zdaj se je pa čisto spremenil.

Vidiš. Gospa Ljudomila je seveda dobro storila, da je naučila otroke 10 božjih zapovedi. Lahko je vesela, da jih izpolnjujejo, v kolikor jih res. Če jih bodo le tudi potem, ko bodo odrasli in postali samostojni in ne bo matere pri njih? Ali ve gospa Ljudomila, da bodo njeni mladi vedno tako zavarovani zoper skušnjave kot so videti sedaj? Ali ve, da res ne bodo nikoli pozabili 10 božjih zapovedi, ko ne hodijo poslušati v cerkev "traparije". V čem neki obstoji ta traparija? Kolikor jaz vem, prav v tem, da se ljudje spet in spet spomnijo na 10 božjih zapovedi, ki so se jih v mladosti naučili. Če bi gospa Ljudomila na to pomislila, bi pač zapisala drugo besedo.

In v čem še obstoji tista "traparija" v cerkvi? V tem, da se ljudem ne samo spet in spet v spomin kličejo božje zapovedi, ampak tudi v tem, da se jim da MOČ, izpolnjevati jih. Vsega tega ne more zagotoviti svojim otrokom ne gospa Ljudomila, še manj pa kak zapeljivec Janez, ki celo 10 zapovedi imenuje — traparija.

Zdaj pa pričakujem nadaljnjega pisma od gospe Ljudomile, pa tudi zapeljivec Janez mi lahko piše.

NAŠA PROSLAVA V VINELANDU, ONT.

Napovedana je bila v avgustovi številki, omenjena v septemberski, zdaj je pa že daleč za nami. Brali smo o njej med tem že v treh slovenskih časopisih izpod peresa Mr. Grdine. Brali smo o njej tudi v novem hrvatskem "Vjesniku hrvatskih katoliških misija v Kanadi", ki ga je začel izdajati misijonar Rev. Rafael Gršković v Torontu. Tudi lepo filmsko sliko smo že nekateri videli, ki jo je Mr. Grdina vzel na dan proslave.

Kaj naj reče o proslavi naša Ave Maria?

Ne bo se spuščala v podrobno opisovanje, ker je že pozno in ker je bilo že veliko na papirju o proslavi. Hvala Bogu, da se je res tako lepo obnesla. Dan je bil krasen, ljudstva nepričakovano lepo število, pobožnost se je vršila v lepem redu, razpoloženje ljudi izvrstno. Na vsak način je bilo za naše ljudi to nekaj novega in jim je dalo precej zdrave duševne in duhovne

hrane. Več ko vse opisovanje pove o proslavi film, ki je prav lep in zanimiv. Polagoma ga bomo dopolnili z drugimi prizori iz Kanade ter ga ob raznih prilikah pokazali rojakom po Kanadi in Ameriki.

Rev Gršković piše:

“Na ta za Slovence v Kanadi tako pomembni dan se je zbralo okoli cerkvice, ki je komaj dobri dve leti postavljena, okoli 400 ljudi na svežem zraku in božjem soncu. Dopoldne sta bili dve sveti maši s slovensko pridigo. Popoldne smo blagoslovili veliko sliko Matere božje, kopijo z Brezij, znanega slovenskega svetišča v starem kraju.

Popoldanska pobožnost se je vršila na livadi pred cerkvijo. Peli so litanije zelo melodiozno triglasno, vmes Marijine pesmi. Tako okusno sestavljene litanije, sem čul, imajo Slovenci rajši ko “škofovo mašo”. O. Bernard je nazval tisti kraj “Mali Lemont”. Saj je vsem znano slovensko svetišče in versko središče LEMONT blizu Čikage.

Po cerkvenih obredih sta govorila narodu dva odlična svetna moža: Mr. Grdina iz Clevelanda in Mr. Starešinić iz Hamiltona. Z navdušenimi besedami sta izpodbujala zbrani narod, naj tako nadaljuje v verskem in narodnem oziru. Oboje naj gre z roko v roki.

Sklenjeno je bilo, da se vsako leto na obletnico, prvo nedeljo po Velikem šmarnu, vrši istotam slovenski dan s podobnim programom. Gotovo se bo vsako leto še vse lepše razvil njihov program.”

Tako in podobno Rev. Gršković, ki je prav tisti dan prišel prvič v Kanado z namenom, da ostane stalno tu, če bodo razmere pripustile. Bog daj, da ne bi razne težave, zlasti ta nesrečna vojska, zavrle lepo pričetega dela bratom Hrvatom in nam Slovincem!

Našim ljudem v spodnjem Ontariju, zlasti vam v bližini Vinelanda, pa iskrena zahvala za veliko zanimanje, sodelovanje in trud, ki ste ga položili v ta naš prvi SLOVENSKI DAN ob cerkvi Srca Jezusovega. Bog vas obilno blagoslavljaljaj po Mariji Pomagaj z Brezij, ki je v podobi in resnici blizu vas in bo ostala med vami!

TRIUMF SLOVENSKE ŠOLE V KIRKLAND LAKU.

Z besedo “triumf” je veliko povedano.

Vendar sem prepričan, da nisem zapisal premočne besede. O poteku šole same sicer vem le iz pripovedovanja, njen uspeh sem pa videl na lastne oči dne 1. septembra, ko je priredila zelo pisan program na odru poljske dvorane in se predstavila vsem, ki so se zanjo zanimali. In zanimanje ni bilo majhno, saj je bila dvorana kar napolnjena. Ne samo iz domače naselbine, Kirkland Lake, so prišli, tudi iz Timminsa, Norande in Vaal’Dorja smo videli znane obraze.

Deset točk je štel program, dve uri je trajal. Okoli 35 otrok je nastopalo pod vodstvom učiteljice gospodične Mare Papeževe iz Timminsa. Sodba občinstva je bila soglasna: Le kdaj so se malčki vse to naučili, saj je šola trajala komaj pičila dva meseca . . .? Dve uri dolg program, slovenski skozi in skozi, to je vsekako več, kot bi mogel človek pričakovati od te mladine, ki je dva meseca poprej komaj kaj pojma imela, kaj naj bi pomenila beseda: Slovenska šola! In po pravici zapišem, da bi se takega programa ne bilo treba sramovati nobeni slovenski naselbini v Ameriki, pa niti v domovini ne. Vrstili so se pevski nastopi, da je bil ves program zares mojstersko delo. In če se pomisli, da se je to vršilo v tako oddaljeni in osamljeni slovenski naselbini kot je Kirkland Lake, beseda “triumf” ni nikako pretiravanje.

Brez težav in sitnosti ni šlo, seveda ne. Razna mnenja so šla v posameznih rečeh kolikor toliko narazen. Vendar je celotna naselbina pokazala toliko sloge in vzajemnosti, da zasluži vso čast. Le majhen odstotek slovenskih družin je stalo ob strani, velika večina je dala otroke v šolo in z veseljem vzela nase žrtve, ki ni moglo biti brez njih. Prvi poskus se je krasno obnesel in nič ne dvomimo, da se bo stvar prihodnje leto obnovila za dobo počitnic, pozneje, ko bo več otrok doraslo do šolske dobe, pa ostala kot stalna ustanova v naselbini. Naj bi vsi spoznali, kako velikega pomena je ta reč za nas vse! O tem bi se dalo veliko napisati.

Naj omenim še to. Sukpinam naseljencev iz Evrope v teh časih v Kanadi ni na rožicah postlano. Sumničenj nič koliko, pa niti zameriti ne moremo. Saj vsak ve, kaj se vse lahko skoti v vojnem času. Niso bili brez podlage glasovi, da za kako slovensko šolo čas ni na mestu. Vendar je v tem pogledu šlo vse gladko in brez vsakega spotikljaja. Doberšen del zahvale za to gre ondodnemu župniku, Rev. McMahonu, ki

je spoznal pomen take ustanove in ji šel na vse načine na roke. Za vsak slučaj si je preskrbel celo škofovo varstvo, če bi nastale kake težave. Prav je, da slovenska naselbina to ve in se zaveda, kako si lahko zavaruje hrbet zoper morebitna nasprotstva.

Za lep uspeh slovenske šole v Kirkland Laku pa gre čast seveda učiteljici, ki je pokazala ob tej priliki velike zmožnosti in zvrhano mero neustrašene volje. Ne mogla bi pa uspeti, če bi ji ne stal ob strani krepko delaven odbor pod predsedstvom neumornega kulturnega delavca Matije Otoničarja. Letošnji veliki uspeh in nekatera majhna razočaranja naj vam, dragi rojaki, dajo pobude in potrebnih izkušenj za nadaljnje delo. Upajmo, da prihodnje leto vnanje razmere ne bodo slabše ko letos, glede notranjih razmer v naselbini ni skrbi, tako po pravici sklepa — Opazovalec.

TORONTSKI NADŠKOF IN MARIJA POMAGAJ Z BREZIJ

Za slovesnosti v Vinelandu, zlasti za upostavitve Marije Pomagaj v ondotni cerkvi, smo imeli nadpastirsko dovoljenje in blagoslov. To se je zgodilo takole:

Nadškof iz Toronta je prišel na obisk v župnišče v Grimsby. Ravno smo imeli pripravljeno podobo Marije Pomagaj, da ji damo primerno mesto v cerkvi. Povedali smo mu, kaj nameravamo, in da smo mislili prositi njega za dovoljenje. Nadškof se je vtopil pred Marijino podobo in dejal, naj mu povemo pomen in zgodovino te podobe. Pazno je poslušal, pa ves čas ni odmaknil pogleda od podobe. Ko se mu je zdelo, da je dosti zvedel, se je sklonil nad podobo ter jo pobožno poljubil. Dejal je še besede: Marija z Brezij, vzemi tudi Slovence v moji škofiji pod svoje varstvo!

S tem je bilo izrečeno višje cerkveno odobrenje naše namere na način, ki se nam zdi prijaznejši in ginljivejši nego najlepši podpis in največji pečat kake visoke gosposke. Marija Pomagaj, Ti pa čuj in usliši kratko, pa iskreno molitev svojega služabnika, nadškofa v Torontu!

NOVEGA KAJ PRI MARIJI POMAGAJ

Zmrzujemo že. Gorečnost patra Bernarda v Kanadi pri ustanavljanju novih Brezij v Vinelandu (glej posebno poročilo), je menda pregnala vse mrzle vetrove v bližnjo čikaško okolico.

*

V tem mrazu smo se nekoliko ogreli ob priliki posebne obletnice življenja. Father John, naš čebelar, je slavil — nedavno tega — sedemdesetletnico svoje ga življenja. Prijatelji, saj poznate našega očeta Janeza; tolikokrat vas je popeljal ob vaših obiskih v Lemontu, k svojim panjem. Bog ga živi, je naša želja in je gotovo tudi vaša želja.

*

Najlepše bote, ljudje božji, ustregli našemu jubilanu, če se prvo nedeljo, to je 6. oktobra, vsi odzovete na njegovo vabilo na medeni piknik ki ga priredi vsako leto. Letos bo ta romarska prireditev še posebno obiskana, upamo. Obetajo se nam romarji ne le iz bližnje soseščine, temveč tudi od drugod, iz Milwaukee pride celo cel bus, tudi iz La Salle, pa se jim še vi drugi v Cleve-landu, Jolietu pridružite. Chicago, So. Chicago, Aurora, Waukegan Elmhurst bodo itak korporativno zastopani.

*

Program medenega piknika: ZZj. ob 11. maša na hribu z blagoslovom in kratkim nagovorom. Zatem pa prosta zabava na hribu. Za lačne želodce bo preskrbljeno z sendviči in toplo kavo na hribu. Kakor je že bilo oznanjeno, v romarskem domu ne serviramo več kosila, ker nimamo ne postrežnic, ne pravih prostorov. — Gostje iz oddaljenih krajev bodo imeli svojo zakusko v oficu Ave Marije v novem samostanu.

*

Ob tej priliki naj razložim, zakaj smo

odpravili to kosilo za romarje. Preveliko je bilo sitnosti radi postrežbe. Težko je vsako nedeljo hoditi enim in istim ženam, da so stregle romarjem. Dobička skoraj nikoli ni nobenega. Ljudje so nevoljni, če se jim prav ne postreže. Amerikanci hočejo ameriško kosilo, starokrajci hočejo juho in starokrajске prikuhe. — Po drugih krajih, kjer imajo romanja, se s tem sitnim opraviлом sploh ne ukvarjajo. Ljudje prinašajo svoje prigrizke s seboj. Brez zamere, Čikažani, Jolietčani, So. Čikažani. — Romarjem od drugod bo postreženo v novem samostanu, če nam nekaj dni prej naroče, da pripravimo kosilo zanje. Ponavadi se je zgodilo, da smo veliko jestvin nakupili, števila romarjev nikoli nismo vedeli, potem je pa morala samostanska družina ostanke mlatiti in žvečiti skozi 14 dni; polovica se je pa navadno pokvarila preje. Na tak način pri svojih gmotnih težavah ne moremo več zapravljati denarja. Velja torej enkrat za vselej: romarji naj prineso prigrizke s seboj, kdor se hoče zadovoljiti s kavo in sendviči, jih bo dobil v paviljonu na hribu, romarji od daleč, bodo pa pismeno javili, koliko kosil hočejo. Tako bo lev sit in jagnje celo.

DAROVİ:

ZA LIST AVE MARIA in MARIJA POMAGAJ — Po \$5.00: Mrs. M. Mayerle, F. Steg, A. Coff. — Po \$3.00: K. Zurich, Mr. J. Muhich. — Po \$2.00: M. Pavlesic, A. Kameen, A. Krže. — Po \$1.00: A. Hudales. — Po 25c: Mrs. Anzur.

ZA KRUH SV. ANTONA — Po 50c: M. Skerl.

ZA BARAGA SPOM — Po \$5.00: J. Bernot. — Po \$2.00: N. N. Chicago, N. N. Chicago. — Po \$1.00: Mrs. Perko, Mrs. J. Plemel.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po \$2.00: Mrs. L. Erlach. — Po \$1.00: M. Pavlesic, Mr. L. Leskovitz, J. Mihelich, J. Shivitv, M. Volkar, Mrs. R. Korn, F. Leskovic. — Po 50c: M. Levar, I. Režek, Mrs. A. Bačnik, T. Pavlič. — Po 25c: Mrs. Mehle.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$10.00: R. Mivšek, E. Politano, A. Politano, A. Pikel, F. Pikel, F. Vidina, F. Vidina. — Po \$6.00: Mr. J. Gregorka.

SVETE MAŠE — Po \$20.00: Mr. Mrs. F. Mivšek. — Po \$5.00: R. Gorjanc, M. Pavlesic, E. Starman, J. Pelan, A. Košuta. — Po \$4.00: F. Kavcar. — Po \$3.00: Family Lintik, M. Drobnič, A. Muha, R. Klemencich, F. Odlšaek. — Po \$2.00: Mrs. M. Markoja, M. Rode, F. Lustik, F. Pozar, R. Kordiš, A. Tekave, M. Sajovic, M. Cook, F. Hochevar, P. F. Laurich, J. A. Zakovich, F. Jalovec, Mrs. Brancel, H. Zore, F. Tetrič, J. Porgan, Mrs. F. Kohlbaser, Mrs. Kušič, M. Skul, Mrs. J. Radež. — Po \$1.00: Mrs. M. Bolazich, J. Stimetz, M. Otrij, J. Virant, rs Globokar, A. Grahman, J. Archul, Mrs. Sheringer, F. Lustik, Mrs. Mehle, M. Zerovnik, Mrs. K. Osterman, A. Angdru, A. Mlakar, I. Režek, Mrs. Krolnik, M. Burgstaler, Mrs. A. Ferenčak, Mrs. Gubanc, Mrs. Perdan, M. Zupancich, Mrs. Bekoavšek, Mrs. Starko, M. Veselič, M. Ključevšek, F. Novak, Mrs. M. Trontel, J. Pintar, N. N. Lorain, Ohio, Mrs. J. Plemel, M. Kupreč, J. Perushek, A. Setnikar, L. Hochevar, J. Ancel.

ZA KIP SV. FRANČIŠKA — Po \$5.00: Marko Bluth.

Izpuščen je bilo iz imenika Milwaukee, Wisconsin — Po \$5.00: Frank Kerhin. — Po \$3.00: Mr. John Kastelic, J. K. Cleveland. — Prejeli dar. Bog plačaj!

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI

OHIO—

Cleveland—Po \$15: Mr. F. Novak. — Po \$10: Anton Grdina, Mrs. H. Malnar. — Po \$5: F. Russ. — Po \$4: Mrs. Frances Marolt. — Po \$2: Mrs. F. Toporic, Mrs. T. Kmet, Mrs. F. Šraj. — Po \$1: E. Planinšek, Mrs. F. Pirman, Mrs. F. Milavc, F. Modic, Mrs. F. Kosir, A. Princevich, A. Zobec.

Lorain—Po \$25: Miss M. Polutnik. — Po \$5: Mrs. A. Celih.

Youngstown—Po \$5: Mr. Mrs. J. Husich.

ILLINOIS—

Chicago—Po \$5: Mrs. M. Drcar, Family A. Muha. — Po \$2: Mr. Mrs. P. Prah, Sr. — Po \$1: Mrs. R. Dresek.

Joliet—Po \$20: Mr. Mrs. M. Hochevar. — Po \$1: Mrs. J. Zadnik, L. Dolinsek, Mrs. A. Terlep.

La Salle—Po \$5: Mrs. M. Hrovat. — Po \$2: Mr. Mrs. A. Kastelc.

Oglesby—Po \$5: Družina J. Zupancic.

Ottawa—Po \$4: Catharine Bayuk.

McCook—Po \$40: Family Josip Snyder.

COLORADO—

Pueblo—Po \$5: J. Spilar, J. Godec, N. N. — Po

\$2.50: M. Barker. — Po \$2: A. Princ, A. Gradi shar. — \$1: M. Russ. — Po 50c: A. Lukinic, Jennie Pugel.

Ramah—Po \$5: M. Vidmar.

Colorado Springs—Po \$10: N. N. — Po \$4: M. Novlan.

WISCONSIN—

Milwaukee—Po \$10: Mrs. L. Staut. — Po \$5: Mrs. F. J. Gnader, Dr. Krščanskih mater. — Po \$3: T. Zortz. — Po \$2: M. Mohorko.

PENNSYLVANIA—

Pittsburgh—Po \$15: Mr. Rudman. — Po \$2: A. Jacketich, M. Cadonich. — Po 50c: M. Goldi.

No. Braddock—Po \$1: Mrs. Petelin.

Steelton—Po \$2.50: Mr. J. Mika.

E. Pittsburgh—Po \$3: A. Nemanič.

Cairnbrook—Po \$5: Slov. Zenska Zveza.

Johnstown—Po \$3: Mr. F. Oblak.

KANSAS—

Kansas City—Po \$2: Mr. Mrs. B. Zagar, Mr. Mrs. P. Zagar. — Po \$1: A. Martincich.

Ellinwood—Po \$25: Rev. A. Podgoršek.

CALIFORNIA—

San Francisco—Po \$1: Mrs. M. Kambich, M. Samby.

MICHIGAN—

Detroit—Po \$5: Mr. Louis Srebernak, L. Srebernak. — Po \$2: F. Plautz. — Po \$1: P. Chernich.

Inkster—Po \$1: P. Chernich.

MINNESOTA—

Chisholm—Po \$15: Rev. John E. Schiffrer.

Ely—Po \$10: A. Hochevar. — Po \$1: Mrs. L. Talmier.

NEW YORK—

New York City—Po \$5: Fanny Stupica.

INDIANA—

Indianapolis—Po \$5: Mr. M. Strucel.

WYOMING—

Bulder—Po \$1: Mrs. J. Bertoncelj.

Rock Springs—Po \$2.50: Mrs. J. Tomsich.

WASHINGTON—

Uo \$1.50: Domitrovich.

Po \$1: Mrs. Logar.

Po \$5: Mr. L. Koren. — Po \$2: J. Russ, N. N., T. Golob, A. McAllister. — Po \$2.50: F. Shega.

— Po \$1: A. Kiselmiler.

ZAHVALE:

Javno se zahvaljujem Srcu Jez. in Mariji Pohagaj ter vsem nebeškim priprošnjikom za uslišano prošnjo. Bila sem dolgo bolana v glavi in očeh a sem se z zaupanjem obrnila za božjo pomoč in nisem ostala osramočena. Vsi ki ste v stiskah in nadlogah zatekajte se zaupno k Mariji, ki ima Materinsko srce in rada pomaga vsakemu. To sem prepričana iz lastne skušnje. — M. MALESICH.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za srečno prestano prav nebarno operacijo. Prepričana sem, da mi je Marija pomagala. — MRS. MATH MAYERLE.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo-za zopetno zdravje. — FR. STEGO.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo. — KATHERINA ZUNICH.

Hvaležno se zahvaljuje Mariji Pomagaj, sv. Antonu in božjemu služabniku, škofu Friderik Baraga za uslišano prošnjo v važni zadevi. — ANNA KAMEEN.

Prisrčno se zahvaljujem božjemu služabniku škofu Fr. Baraga za res čudežno pomoč. Iz hvaležnosti pošiljam \$5.00 za Vaše semenišče. Priporočam pa vsem, ki so v eni ali drugi stiski, naj se z zaupanjem obrnejo do Baraga in prav gotovo ne bo zastoj. — AGNES ČELIH.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in božjemu služabniku Friderik Baraga za večkrat uslišano prošnjo v važni zadevi, ker sem prepričana, da le po njiju priprošnji sem bila uslišana. — FRANCES PETRIC.

Spolnujoč svojo obljubo se prav iskreno zahvaljujem božjemu služabniku Friderik Baraga in vsem božjim priprošnjikom za uslišano prošnje v važnih zadevah in se jim še v naprej priporočam. — MARY BLATNIK.

Zahvaljujem se Bogu in M. Pomagaj za uslišano prošnjo. — B. SAJOVIC.

Po obljubi se zahvaljujem božjemu služabniku Friderik Baraga za uslišano prošnjo in v ta namen darujem \$5.00 za njegovo Beafikacijo. — JOSEPHINE BERNOT.

Prisrčno se zahvaljujem sv. Tereziki, Friderik Baraga in vsem priprošnjikom božjim za uslišano prošnjo in v to namen polagam na altar mali dar.—ANGELA KERŽE.

PO ŠIROKEM SVETU—SPISAL JOSIP GRDINA.

Znani narodnjak, Clevelandčan, — Josip Grdina je izdal novo knjigo pod naslovom "Po širokem svetu". Zbral je v njej vse potpisne črtice z svojega potovanja po Evropi in Mali Aziji.

Slovenskemu naseljencu v Ameriki bo knjiga vir utehe in zabavnega čtiva. Marsikatero uro v zimskih dneh bo lahko prebil pri tej knjigi in z Grdinom vred potoval po zanimivih krajih.

Knjigo toplo priporočamo. V eni prihodnjih številkih še kaj obširneje o njej. Knjigo lahko naročite v Ave Marija, Lemont, Ill. ali pa pri avtorju samemu. 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O.

PISMA

CLEVELAND, O. — Piše Helena Mally. — V resnici se je, po širnem Clevelandu, posebno pa med njenimi prijateljicam, ki jih ni bilo malo, z žalostjo sprejela novica, da je zapustila svet in se preselila v večnost dobra, blaga žena iz collinwoodske naselbine in sicer Mrs. Johana Pust. Vsi, ki smo jo poznali, smo jo cenili kot pravo slovensko katoliško ženo, ki je bila vedno pripravljena storiti vse v svoji moči za vsako dobro stvar. Spomini nanjo so se zopet pojavili, ko sem čitala v preljubljenem listu "AVE MARIA" poročilo o njeni smrti in priporočilo v molitev. Samo nekaj, kar sem čitala, me je pa kar zazeblo pri srcu, in to je bilo tudi poročilo, da je po zaslugi ravno te dobre Mrs. Pust, collinwoodska naselbina, fara Marije Vnebovzvetja dosegla prvenstvo, to je, da ima ta naselbina največje število naročnikov lepega lista "AVE MARIA". Tega bi pa kmalu ne bila prenesla, saj do sedaj je bila naša fara Sv. Vida vedno na tem mestu in še sanjati se ni dalo, da bi bilo kako drugače. Ja! TEGA PA NE SMEMO PUSTITI, da tako ostane. Naš ponos MORA priti na površje in se mora čimprej to popraviti in zopet spraviti našo največjo slovensko naselbino na svoje mesto. Nak — tega pa ne smemo in ne smemo prepustiti nobeni drugi naselbini.

Možje in žene, na NOGE! Kateri ni še naročen na AVE MARIA, naj se takoj naroči. Naročnina je samo \$2.50 za celo leto. Lepega podučnega čtiva boste gotovo zadovoljni. Če vaš sosed še ni naročen, pridobite ga, in pri tem razširjate med Slovenci MARIJIN list, za kar bo vam gotovo izprosila veliko božjega blagoslova, obenem pa se bo čimprej rešila čast naše naselbine. Naročnino lahko sami odpošljete na AVE MARIA, Box 608, Lemont, Ill., ali pa če želite lahko prinesete kar k meni in bom jaz vam dala potrdilo in odposlala na urad Ave Maria.

CLEVELAND, O. — Piše Vikica Kočevnar. — Dolgo sem čakala da bi v resnici obiskala in videla prelepi Lemont, katerega sem imela samo v duhu rada in končno v soboto ob pol šestih zjutraj, 13. julija, smo odšli iz Clevelanda proti Lemontu. Vozili smo se skozi mala lepa mesta mimo lepih zelenih polja po postrani pla-

njavi, nekaj časa molili, nekaj časa peli, nekaj časa se pa tudi pomenkovali. Ob 3. popoldne pa zagledamo Vaš Griček in ne vem če sem bila kdaj tako vesela kot sem bila ravno takrat. Zvonovi so nam zapeli v pozdrav in z velikim veseljem smo vsi hitele iz "busa", da si ogledamo krasoto Vašega Grička.

Šli smo proti novemu samostanu in s pobožnostjo stopili v prelepo cerkev, pokleknilo pred našo nebeško Materjo, ji zapeli par pesmic v pozdrav ter zmolili rožni venec.

Potem smo pa šli pogledat še druge krasote Grička. Jaz z mojo prijateljico Mary J. Kenik in Mrs. Frances Perko smo šle z drugo dobro žensko, imena, mi je žal, se ne morem spomniti, obiskat častite sestre, kjer smo bile lepo sprejete. Pokazale so nam prelepo kapelo in ko sem vstopila se mi je zdelo, kot da bi obiskala mali košček nebeškega raja. Tu je vladal posebni mir in blagoslov in moram reci — res — lepa je hišja božja!

Ko se poslovimo od častitih sester, smo pa šle pogledat prelepi Križevi Pot, katerega, kakor mi je bilo povedano, so naredili ena č. sestra sama! Ljubeznjive in potrpežljive roke so morale darovati to častito sestro, da so izvršili ta prelepi Križevi pot, ki kaže trpljenje našega Vladarja Jezusa!

Od tu smo šle pogledat stavbo novega doma častitih šolskih sester in kakor se vidi, bo res nekaj lepega. Od tu smo šle k Groti. Prelep Marijin kip je nas pozdravljal in zdelo se mi je kot da bi stala živa pred nami naša nebeška Mati. Od tu smo šle vse okoli po hribčku in kamor smo pogledale, se je nam predstavila lepota narave, katero so varno izdelale pridne roke naših dobrih frančiškanov.

Videle smo tudi prelepe Baragove cerkvice in njegovo rojstno hišo, ki so nam zbudili spomin na našega velikega svetega moža škofa Baraga!

Najlepše se nam je pa zdel mali "Bled", katerega so izdelale pridne roke brata Antonina, Mr. Kobal in M. Yeleničič. Res je kakor pravi pesnik "Otok bleški" kinč nebeški!

Vse, kar je zagledalo oko tukaj na Gričku, je tako lepo, da je nemogoče popisati, ampak mora človek sam videti, da spozna krasoto Grička!

Končno smo zopet prišle nazaj k novemu samostanu. Proti večeru smo se vsi razšli, ne-

kateri v Joliet in okolico, drugi so pa ostali v Lemontu.

Drugi dan v nedeljo 14. julija, pa smo se zopet skupaj zbrali ob 10. uri, da se udeležimo blagoslovitve novega samostana. To je bil velik dan, ki mi bo ostal vedno v spominu. Po posvečenju samostana smo pa imeli posebno priliko iti skozi samostan. Naš vodnik, Father Alojz, nam je pokazal vsako sobo in kotiček te prelepe stavbe, kjer bodo prebivali dobri sinovi naših slovenskih mater. Žal je lahko vsakemu, kateri se ni udeležil te velike slavnosti!

Prišel pa je tudi kmalu čas ločitve, toda spomin na Lemontski Griček nam bo ostal vedno v srcu. Najraje bi ostala tam in vživala krasoto Grička, ki se mi je priljubil, toda morala sem zapeti Mariji pesem v slovo, pa mogoče se zopet kdaj vidimo!

Ta dan in moj prvi obisk v Lemontu mi pa bo ostal za vedno v spominu in že danes vabim, da se drugo leto pridružijo nam še drugi, ki niso bili tukaj in vem, da se bo tudi vam priljubil Lemontski Griček, kjer vas pričakuje naša nebeška Mati Marija!

NEW YORK. — Piše Mary Schuster. — Spomini mi uhajajo nazaj v lepi in ljubljeni Lemont, kjer sem preživela par dni s svojo hčerko svoje skromne počitnice. Ne morem Vam povedati, kako težko sem se ločila od ljubljene grička, kjer si je Marija Pomočnica zbrala svoj sedež, od koder deli milosti prosečim zemljanom.

Solze so mi zalile oči, ko sem se zadnjikrat ozrla na ljubljeno griček. Nisem mogla drugega, kakor da sem iz srca vzdihnila: Oh, Marija Pomagaj, pomagaj nam voljno nositi naše vsakdanje križe, ki jih ni malo. Pač srečni ste, ki bivate pod Njenim varstvom, ki varujete njeno tako ljubko svetišče.

Na tem mestu izrekam vsem skupaj pri srčno zahvalo za vso postrežbo in udobnost, katero ste nama skazali.

Nikoli pa ne bove pozabile najinih počitnic, ter ako bo le še mogoče, se vidimo zopet drugo leto. Dotedaj pa pozdravljeni vsi.

DETROIT, MICH. — Piše Frances Plautz. — Nisem sicer preveč razpoločena za pisat, ker me nadleguje bolezen, ali žilica mi ne da miru, da ne bi malo opisala naše romanje 14. julija t.

1. Prav lepo, prav po romarsko kakor v starem kraju je bilo, tako, da marsikateri je samo vzdihnil: Ah tako lepo je kakor v nebesih. Res bilo je nekaj lepega a samo nekaj je bilo, kar je vsaki pogrešal, to je mi Slovenci ljubimo samo slovensko pesem. A tedaj so pa vaši gospodje peli latinsko, seveda je že morda bilo tako predpisano. Z veseljem sem opazovala može in mladeniče, kako zaupno so pripogibali svoja kolena pred nebeško gospo. Nehote mi je prišel vzdih iz srca. Še je naš slov. narod veren, še imajo v srcu iste zlate opomine svojih mamic, ki so jih opominjali pred odhodom v Ameriko, češ, dragi: Marije ne pozabi in srečen boš. Ali ni res tako. To mora potrditi vsaki, ki mu je le količkaj v srcu še iskrice ljubezni za dobro stvar.

Bodite pozdravljeni vsi tam v lepem Lemontu in se bomo zopet v kratkem videli.

CRESTED BUTTE, COLO. — Piše Mrs. M. Težak.

Kaj pa je z p. Bernardom? Nam je obljubil, da se bomo videli zopet čez kakih 48 let. Toda naj si zapomni, tudi če pride šele tedaj na okrog, bo zagrmelo, da bo joj. To pa zato, ker je v "cajtengah" omenil vse naselbine, koder je hodil, samo naš slavni Crested Butte je spustil. Tega mu ne pozabimo nikoli. Le pripravite se. Prav lep pozdrav vsem naročnikom, kakor tudi vam tam v lepem Lemontu.

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPTS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

JUNIORS' CORNER

THE ROSARY

Over and over again we say the Hail Mary. Lovingly that beautiful salutation calls upon the Mother of God for assistance. Yet so many people think the prayer "the Rosary" as very monotonous. So very few avail themselves of the graces which God wills to shower upon those who devotedly recite this unique prayer which was instituted by the Blessed Mother herself.

When a child first learns to speak and happily addresses its mother or dad, it never tires of repeating so endearingly: Mamma, mamma, mamma, etc. And the mother and father? They are simply overcome with joy and love for their offspring. Anything baby wants, it gets simply because the parents are enchanted by its baby talk.

We are but children in the eyes of our Creator, young and old children of our heavenly Mother. You think God is above such nonsensical language? And Mary cannot take pleasure in the oft repeated "Hail Mary, full of grace . . ." If we can not repeat, from our heart, this simple, childlike prayer to God and the Mother of God, why then we do not love God or Mary very dearly. We acknowledge that they exist, but that is as far as we go. That it might be our duty to recite the Rosary—no, that surely can't be true.

And yet our Saviour taught the Apostles the Lord's Prayer or Our Father; the Hail Mary is composed of the beautiful salutation of St. Elizabeth and the earnest prayer of the church: Holy Mary, Mother of God. The blessed Virgin herself taught St. Dominic the method of saying the rosary. Who are we to disdain such a beautiful gift of God and His blessed Mother?

October is the month of the Holy Rosary. In truly Catholic homes the Rosary is recited daily. In the majority of Churches evening services consist of the recitation of the Rosary. You must, each and everyone, do his or her share to spread anew this devotion to the blessed Mother. Urge the members of the family to attend Church services or at least to recite the Rosary at home. May the blessed Virgin Mary reward your devotions, performed in her honor and in honor of her divine Son, Jesus.

THE MAIL BAG

A Last Goodbye . . .

I think this is the last time I'll be writing to you. That's why I'm taking this opportunity for an extra long letter. I had very much fun writing to you and letting you know how we were all getting along over here on Mt. Assisi. I will miss the fun now but, as you know, I shall console myself with the thought of reading other letters which will prove to be interesting to me as well as the rest of my friends.

I appreciate your article on us which occurred in the June A. M., however, I would prefer to be called Sr. Genevieve rather than Sister "So-and-so." It sounds queer and besides, I need a saint's name to go with the "Sister." I hope I live up to it.

We saw your new home and think it is wonderful as well as comfortable. But, Father, wait until you see OUR new home. We won't be comparing your beautiful home to this old place anymore. There'll be competition.

I feel that it is only right that some one should invite the Juniors' Friend to our reception day. In this invitation I would also include "Striček." "Two seats reserved!"

I haven't any more material except that I want you to thank all the Juniors for taking time out to read my letters. (I invite them too) and I want to thank you, Father, for the holy cards, letters and the lovely Missal you sent me. I have remembered and will remember you in my prayers.

Regards a million from—**Alvina Horžen** (Mt. Assisi).

My! but is my face red! Of all the things Katherine wrote in her letter you would have to put that! I thought you said you were putting in the most important things . . . I am very busy helping my mother can. My mother went to the dedication of the new Seminary, so that made me chief cook and bottle washer. I cooked up some swell meals. Ahem, ahem . . . So long . . . **Mary Stepanich** (Kansas).

It's just about three months since I wrote, so here I go once again. I attended the fifth annual Yugoslav Radio Hour picnic held in Hibbing. Father Jaeger (the priest who raises bees) and Dr. Constantin Fotich, Yugoslav minister to Washington, D.C., were to be the main speakers, but neither could attend . . . We have a Collie that's about seven months old now. "Rickey" just loves children and is forever at my little brother's feet . . . Before I close I'd like to wish Alvina, and Rosie all the luck and happiness in the world . . . **Katherine Novak** (Virginia, Minn.)

Thanks for the nice letter and the Sacred Heart Badges. I certainly would like to see you haul 10 children for 15 miles in your little coupe. It certainly would be a sight. **Pauline Rosa** (Detroit, Mich.)

I just came home from my vacation, which was in Peru, Illinois. I had a very nice time. Rev. W. Sholar of St. Bede's College, Peru, invited us out there. We went swimming at least twice a day. Soft wasn't it; yet the water wasn't so soft when you try to dive and go belly-flop. We went to Benediction every night at the College Chapel. By we I mean my mother, brother and myself. The only trouble was that mother took sick after the first few days. She still doesn't feel very well. . . . We also went on a fishing trip and was it a thrill to pull in a few fish. We went fishing on the Illinois River in a large motor boat with Father Sholar . . . **Gertrude Repp** (N. Chicago, Ill.)

WINNER OF THIS MONTH'S LETTER CONTEST:
Josephine Hrvatin of Cleveland, Ohio.

Dear Juniors' Friend,

How long I haven't written to you! Ever so many things have occurred since then; I hardly know where to begin.

As you probably know, Marie has visited Cleveland with her Mother and brother. She and Vickie gave me a complete account of their visit with you. Talking there about you and Lemont and Chicago—it seemed so strange and wonderful. The next day I thought I'd dreamt it all.

Father John Smerke of Fort Wayne, took us through the church, explained the different sections of the altar, and even offered to conduct us to the bell tower. However, being afraid of the many steps, we declined his gracious offer and proceeded to Vickie's home. There we were eating "štrukle" and visiting.

Last Sunday we went to Gordan Park for "Slovenski Dan." Despite the outrageous rain, there was a lovely program of Slovenian music and a nice audience. Vickie and I were drenched when we finally arrived home, but there was no doubt about our having had a very enjoyable time. Sunday we had here in St. Lawrence's the first Mass of Father Gabriel Russ. The procession was beautiful beyond words. We stood watching it, moved to the point of tears. So many wonderful things have happened since the month of August began.

It seems as if I don't know when to close this letter, doesn't it? There was so much to write, and now, when I do seem to be approaching a climax, a hundred things arise in my mind.

Now I must close. Vicki has somewhere to go and I'd like to accompany her. Writing to you again has been great fun and I'll do it again, soon.

God's blessings to you!
Sincerely,

Josephine Hrvatin.

P. S. You asked whether people call me "Sophie." No one but Vickie's mother does. Others call me "Jo" or "J" or "Butch"!

So many letters flooded the Juniors' Friend from Holy Family School! Yet, since their contents are similar and a few appeared in the last issue of the A. M. we will accord the remaining children: Honorable mention! Frances Yarc, Frank Anzick, Genevieve Slak, Rose Marie Orel, Mary Stubler, Helen Stubler, Helen Poje, Peter Anžiček, Betty Palcher, Aloysius Višček, Mary, Margaret Poje, Robert Milcinovic, Bernice Tomc, Genevieve Jaklevic, Ernest Gergich, Frank Kostelec, Paul Stark, Isablele Milcinovic, Christine Adams, Frank Anzicek, Theresa Martin, William Poje, Catherine Bizal, Frances Buckovac, Agnes Kyser, Florence Bayuk, William Mootz. Thanks ever so much, boys and girls from Kansas City, Kansas!

Dear Juniors,

If you have read the Juniors' Corner from the beginning i.e. this month's edition, you will understand my comments. First, I must thank Alvina for the invitation to her reception at Mt. Assisi. Fact was, doddering old Striček got ahold of that letter and hid it on me. I have called him names until I was blue in the face. (He's deaf and thought, all the while, that I was praising him.) I'm so sorry I missed the ceremonies but the blame rests on Striček. Please accept my humble apologies and also sincere congratulations-

I'm glad there are so many, many miles between Mary Stepanich and poor me. Boy, she must have been mad as a hornet and for what? Did you read the P. S. I put in about her? Katherine Novak of Virginia, Minn., said I must and I did. Again I'm innocent. Katie is to blame Mary!

Girls, don't you think we should have a new title for this Corner of ours? As only us girls have writeups (can't blame the boys because they must have joined the army) we should have a better title. Or maybe the boys still at home and outside the cemetery fence, maybe they will write something for the Corner and justify the title?

I received so many letters . . . marked: Personal. Gee, if I could only let you read some of the bawling outs I get. Hiccup! Hic! Somebody is talking about me again! Cut it out! And my ears get red: a sure sign that I'm being picked on again. Why not talk about Striček? He's deaf, dumb (you know how,) and almost blind.

My secretary quit on me. Claimed that five cents an hour was not enough. The nerve of some people's kids! That is why your letter was not answered. Again, you must not blame me but that . . . I mean sweet, secretary of mine.

Your nonsenical

JUNIORS' FRIEND.

Spooks

Joe was spending the night at a loop hotel. About midnight he had enough and woke the night clerk.

"Is this the night clerk?"

"Yes, what's biting you?"

"That's what I'd like to know!"

* * *

Sin has many tools, but a lie is a handle that fits them all.

* * *

Prayer moves the hand that moves the world.

* * *

Undesirable

A fellow I do detest

Is C. Igot Souponmyvest.

His white shirt is a nice display

Of the dinner he has put away.

ROJAKI V JOLIET IN OKOLICI,
ako hočete imeti lepe slike jih jih vam po
zmerni ceni naredi vaš rojak

FOTOGRAFIST

JACOB GOMBACH

Tudi na dom pridem slikat, ako tako želite.

Pokličite me po telefonu štev. 2-1369

Ali pa pridite na dom

207 Engels Avenue -:- Joliet, Illinois

POŠLJI GOSPOD DELAV- CEV ZA VINOGRAD SVOJ...

V novem letu smo pričeli v naši lemontski družini z novo pobožnostjo: H Gospodu bomo molili naj nam pošlje novih moči in sil za bodoče dni...

Kaj pomaga hišica, če ni koga, ki bi v njej stanoval, kaj pomaga slovensko semenišče, če bi v bodočih letih imeli pomanjkanje v naraščaju.

Gospod bo pomagal, pravimo. In trdno verujemo, da bo. Apeliramo pa tudi na vas, družinski očetje, družinske matere, da nam priskočite na pomoč za rekrutacijo božjih moči, slovenskih svečnikov in redovnikov.

Samostan nam je narod postavil, sedaj nam naj še narod pomaga, da dobimo kaj novega naraščaja.

Študentov imamo petnajst, v novih prostorih lahko naselimo najmanj 36, če ne več.

V tej ali oni naselbini poznate tega ali onega dobrega študenta, ki bi si hotel izvoliti boljši del: Gospodovo službo. Nagovorite ga ob času, da vstopi v vrsto slovenskih semeniščnikov. Pišite na Predstojništvo v Lemont, St. Mary's Seminary, da poznate tega ali onega, ki goji skrito željo, da bi bil duhovnik ali redovnik.

Pogoji za sprejem so: Zdrav mora biti, s povoljnim uspehom mora končati High School, ki ima med svojimi predmeti tudi latinščino, katoliških staršev mora biti, na dobrem glasu in v starosti od 15 do dvajset let.

Stori kaj v ta blagi namen. Vsak tvoj korak v ta namen bo od Boga blagoslovljen.

BERI TUDI NASLEDNJO VAŽNO NOVICO IN RESNICO

V samostan sprejemamo tudi mlade fante in može, ki bi hoteli ostati pri nas kot bratje.

Koliko je tudi takih mož in fantov po naših naselbinah, ki niso imeli nobene višje šole, pa jih vseeno kliče notranji glas k popolnejšemu duhovnemu življenju.

Rade volje sprejmemo vsakega, ki bi se odločil za ta korak, da le izpolni vse pogoje, ki so stavljeni za sprejem v redovniški stan.

Pogoji, kateri so...?

Biti mora zdrav, to zato, da že ni prvo leto v breme redovniški družini.

Ne sme imeti kake jetike ali druge skrite bolezni, zdrave pameti mora biti.

Dobrih katoliških staršev, neoženjen ali vdovec.

Ni mu treba imeti nobenega premoženja ali prinesti denarja, samo zavezati se bo moral takoj ob vstopu, da ne bo od samostana zahteval nobenih plačil za slučaj, če bi se po letih, pred izpovedjo svojih obljub skesal in šel med svet nazaj.

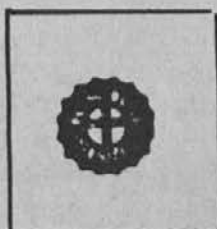
Opravljal bi tukaj v samostanu razna oskrbniška dela, rokodelsko obrt, farmarske opravke. Dela dovolj. Našel bo pa tudi tukaj na farmi dosti prostega časa za oddih in počitek. Če ga kuhinja veseli, bo lahko šel tudi na to ali ono našo župnijo za hišnega oskrbnika in pomagača v župnišču.

Pomagajte, pišite na predstojništvo v Lemont.

Najboljšo garancijo zavarovalnine

jamči vam in vašim otrokom

**KRANJSKO-
SLOVENSKA**

**KATOLISKA
JEDNOTA**

NAJSTAREJŠA SLOVENSKA PODPORNNA ORGANIZACIJA V AMERIKI

ki posluje že nad 47 let.

PREMOŽENJE: \$4,500,000.00

ČLANSTVO: 36,500

SOLVENTNOST KSKJ ZNAŠA 122.55%

Skupno izplačane podpore nad \$7,500,000.00

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri najboljši, pošteni in nadsolventni podporni organizaciji Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnine, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema pod svoje okrilje moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta.

K. S. K. Jednota izdaja najmodernejše vrste certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. Jednota je prava mati vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te mogočne in bogate katoliške podporne organizacije, potrudi se in PRISTOPI TAKOJ!

GLAVNI URAD:

351-353 NO. CHICAGO STREET,

JOLIET, ILLINOIS